

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · segon període · sèrie C · núm. 105

Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència

Sessió 6, dijous 28 d'abril de 2016

Presidència de la I. Sra. Marta Pascal i Capdevila

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Proposta de resolució sobre l'agenda europea i internacional del Departament d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència 250-00161/11	4
Compareixença d'una representació de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes per a informar sobre la realitat actual de la Catalunya exterior 357-00024/11	7

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 6 de la CAECRIT

La sessió de la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència (CAECRIT) s'obre a les tres de la tarda i nou minuts. Presideix Marta Pascal i Capdevila, acompanyada de la vicepresidenta, Marina Bravo Sobrino, i de la secretària, Magda Casamitjana i Aguilà. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents els diputats Antoni Balasch i Parisi, Violant Cervera i Gòdia, Ferran Civit i Martí, Adriana Delgado i Herreros, Neus Lloveras i Massana, David Rodríguez i González, Irene Rigau i Oliver i Jordi-Miquel Sendra Vellvè, pel G. P. de Junts pel Sí; Matías Alonso Ruiz, Martín Eusebio Barra López i Susana Beltrán García, pel G. P. de Ciutadans; Esther Niubó Cidoncha i Ferran Pedret i Santos, pel G. P. Socialista; Albano Dante Fachin Pozzi i Joan Josep Nuet i Pujals, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot; Juan Millán Querol, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Anna Gabriel i Sabaté, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteixen a aquesta sessió el secretari general adjunt de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes (FIEC), Xavier Tudela Penya, acompanyat del secretari general, Antoni Montserrat Moliner; del tresorer, Jordi Gairín Fosas, i del vicepresident per Europa, Albert Masquef Nogués.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre el Tractat transatlàntic per al comerç i la inversió i l'Acord econòmic i comercial global (tram. 250-00052/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 28, 3; esmenes: BOPC 64, 5).

2. Proposta de resolució sobre l'agenda europea i internacional del Departament d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència (tram. 250-00161/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació (text presentat: BOPC 66, 58).

3. Compareixença d'una representació de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes davant la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència per a informar sobre la realitat actual de la Catalunya exterior (tram. 357-00024/11). Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència. Compareixença.

La presidenta

Molt bona tarda. Si us sembla, comencem aquesta sessió de la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència.

En primer lloc, voldria preguntar als portaveus si tenim alguna substitució a comunicar.

Susana Beltrán García

Per Ciutadans, el David Mejía és substituït pel Martín Barra.

Jordi-Miquel Sendra Vellvè

Sí, pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, el senyor diputat Antoni Balasch substitueix el diputat Jordi Turull, i la diputada Irene Rigau substituirà la diputada Anna Figueras.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies. Doncs, tenim un ordre del dia amb dues propostes de resolució i una compareixença.

Comencem per la primera proposta de resolució, sobre el Tractat transatlàntic per al comerç i la inversió i l'Acord econòmic i comercial global, que presenta el Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Té la paraula el senyor Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Sí. Gràcies, presidenta. És per demanar si podria quedar sobre la taula, aquest punt.

La presidenta

Si els sembla bé a tots els portaveus... Sí? Doncs, la deixarem a sobre la taula.

**Proposta de resolució sobre l'agenda europea i internacional del
Departament d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència**
250-00161/11

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és una proposta de resolució sobre l'agenda europea i internacional del Departament d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, i que presenta el Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la seva portaveu, la senyora Beltrán.

Susana Beltrán García

Gràcies, senyora presidenta. La nostra proposta de resolució és molt breu, és molt senzilla, i el que vol, doncs, és poder exercir la funció de control que li correspon al Parlament i...

El Parlament té dues funcions molt importants, una és d'impuls i una altra és de control. En aquesta legislatura, en la qual el Govern actual que tenim ha dit que ja queden quinze mesos, no?, assolirà..., o la pretensió és assolir els instruments necessaris perquè Catalunya esdevingui un estat independent, és més important que mai que l'oposició, democràticament parlant –per tant, tots aquells ciutadans de Catalunya que han votat opcions polítiques com la nostra, que és en contrari desacord al procés secessionista–, doncs, puguin tenir les eines adequades per exercir aquest control.

Aquest control no hi és, en el sentit que no coneixem l'agenda del senyor Romeva i l'agenda, en general, del departament de la transparència. Ens agradaria que aquesta agenda o aquest control es pogués exercir no només *ex post* i a través dels mitjans de comunicació, sinó que es pogués exercir *ex ante*, de forma que l'oposició, doncs, en pogués tenir constància i pogués exercir aquest control que, democràticament, ens correspon.

No ens sembla que en aquest moment, que alguns entenen que és molt important i indirectament, doncs, també ha de ser important per a l'oposició, poder controlar el Govern es fa més que necessari. És molt contradictori, no? Avui llegíem en alguns mitjans de comunicació que el senyor Romeva s'ha entrevistat a Londres amb diputats conservadors, laborals, fins i tot lliberals, i que, en canvi, doncs, no vulgui fer-ho, no vulgui parlar, no vulgui explicar què és el que fa a nivell internacional amb els diputats de l'oposició. No deixa de ser paradoxal. Com també és paradoxal, doncs, que almenys els mitjans de comunicació, doncs, facin ressò que l'important és que es fan ressò –valgui la redundància, no?– que quina llàstima, no?, que els catalans, doncs, no ens puguem autodeterminar i... En fi, doncs, a l'oposició també li agradaria donar el seu parer, o almenys a Ciutadans li agradaria donar el seu parer sobre aquestes qüestions a aquelles persones amb qui s'entrevista el senyor Romeva, i que deliberadament creiem que no representa el conjunt dels catalans, perquè deliberadament deixen fora opcions que estan en complet desacord amb el procés secessionista i –hi insisteixo–, també, doncs, amb l'opció d'un procés d'autodeterminació. De manera que la nostra proposta vol ser també una proposta constructiva.

El senyor Romeva, a Londres, parla només d'això o parla també d'altres qüestions que poden ser d'interès per a aquest partit? I, per tant, l'únic que demanem és que, doncs, es faci pública aquesta agenda. I més tenint en compte que estem en un procés –ja acabo, senyora presidenta– en què també s'està estudiant que els diputats facin públiques les seves agendes; doncs, quina raó més que el Govern que ens representa tots els ciutadans de Catalunya també faci pública la seva agenda.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. He vist que no s'han presentat esmenes. Passaríem, doncs, al torn del Grup Socialista; és el torn del diputat Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. El Grup Parlamentari Socialista pot compartir i, de fet, comparteix la idea que és bo i necessari reforçar els mecanismes de control parlamentari; per tant, no només a disposició de l'oposició, sinó també dels grups que donen suport al Govern. I, en aquest àmbit, ens sembla que és positiu que es plantegi la necessitat d'informar sobre l'agenda europea i internacional.

El que passa és que no sé si la fórmula concreta amb la qual es planteja ens permet acabar d'estar-hi d'acord, perquè crec que és un punt excessivament estricta, en el sentit que es demana que es detallin amb la suficient antelació els noms i càrrecs de les persones a nivell europeu i internacional amb les quals es pretén contactar, ni tan sols amb les quals ja s'ha concertat, diguem-ne, el contacte, sinó, diguem-ne, en la fase en què un s'adreça per provar de contactar-hi.

Potser podríem acabar de donar-hi un parell de voltes. I, en tot cas, plantejar una informació, no necessàriament a través de la compareixença del conseller en seu parlamentària, com em sembla que proposa el Grup de Ciutadans, sinó que es transmeti a aquesta comissió una informació sobre quina és la previsió de l'agenda europea internacional, i, de l'altra banda, algun mecanisme de rendiment de comptes més o menys periòdic, és a dir, que poguéssim estar d'acord que de tant en tant comparegués el conseller a explicar allò que ha fet i també allò que té programat fer en els propers mesos. Però, amb la formulació actual, el Grup Parlamentari Socialista no donarà suport a la proposta de resolució.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Per part del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el diputat Albano Dante Fachin.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. Jo voldria posar sobre la taula aquesta sensació que estem davant d'un capítol que sempre es repeteix i que m'imagino que s'anirà repetint en aquesta comissió, no?, que és la fixació aquesta de barrejar qüestions importants, totes, però barrejades es fa un flac favor a totes les que es barregen.

Nosaltres, òbviament, sempre estarem a favor de la transparència i a favor de trobar mecanismes i mesures que permetin exercir control. Per exemple, en l'última reunió que vam tenir amb els delegats internacionals, nosaltres ho vam posar sobre la taula, que calia, doncs, informació i que calia buscar maneres d'entendre i de veure quina és aquesta feina i com es fa. Per tant, nosaltres sí que hi estem a favor, però, això, fa l'efecte que ens trobem davant la instrumentalització del concepte de transparència que tots compartim per altres coses, que no ho entro a valorar, però que si fem aquestes barreges li fem un flac favor a la lluita i a la cerca d'eines de transparència, i per això nosaltres tampoc hi donarem suport.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula el diputat Milián.

Juan Milián Querol

Sí. Gràcies, presidenta. El Partit Popular votarà a favor d'aquesta proposta de resolució, perquè l'actual Govern és un govern que presumeix molt de transparència, tot i que no té ni aprovat el reglament de la Llei de transparència ni tampoc informa els grups parlamentaris de l'activitat que fan els lobbys que contracta, ni tan sols els delegats a l'exterior es dignen a parlar públicament amb els diputats d'aquesta comissió, sinó que ho fan a porta tancada.

A més, aquest és un govern que presumeix de tenir una agenda internacional molt àmplia, d'una gran activitat per a la internacionalització de l'economia, ens diuen a vegades, tot i que retalla tot l'ajut que la Generalitat donava a les empreses en aquesta matèria, en la internacionalització de l'economia. A més, tampoc no coneixem cap inversió que hagi atret a Catalunya el conseller Romeva o la seva conselleria.

Per tant, atès l'obscurantisme d'aquesta agenda internacional i atesa la manca d'eficàcia i eficiència d'una acció exterior que cada vegada és més cara, creiem que és lògic i democràtic que el Parlament de Catalunya, que aquesta comissió, doncs, pugui fer ús d'una eina de control del Govern com pot ser la que se'ns planteja en aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Per part de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, la diputada Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí. Bona tarda. Afegir-me als arguments esgrimits –alguns d'ells, evidentment– abans pels que m'han precedit. Instar el Partit Popular que en tot cas ens faci arribar, doncs, no ho sé, una proposta de reglament sobre temes de transparència, perquè vosaltres sou icona, avantguarda i referent mundial, com tots sabem, de qüestions de transparència, i en especial de tot el que té a veure amb diplomàcia internacional esteu a la *cresta de la ola*, eh?, de transparència, en aquest àmbit.

Nosaltres, evidentment, no hi donarem suport, perquè no ens ve de gust donar suport a res que tingui a veure amb el fet de portar actuacions d'acord amb la legalitat vigent, que és el mantra permanent, també, de Ciutadans. Per tant, hi votarem en contra.

La presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula el seu portaveu, el diputat Sendra.

Jordi-Miquel Sendra Vellvè

Gràcies, presidenta. El Govern de la Generalitat, mitjançant la compareixença del conseller d'Afers Exteriors, ja va exposar quines són les prioritats del departament en matèria d'acció exterior i cap a on es vol dirigir la seva agenda europea i internacional.

Recordaré els tres eixos sobre els quals pivoten. El primer d'ells, l'impuls de les relacions bilaterals, multilaterals i amb xarxes de cooperació. Aquí es reserva un paper cabdal a les delegacions del Govern. En aquest sentit, cal remarcar que l'activitat institucional de les delegacions del Govern són fàcilment consultables a través de les pàgines web.

Les relacions amb la Unió Europea. En aquest sentit, a banda de l'actuació del delegat del Govern a Brussel·les, destacar que l'Estatut preveu uns mecanismes de relació amb l'Estat espanyol pel que fa a la participació, a la formació de les posicions de l'Estat, i en el desenvolupament i aplicació del dret de la Unió Europea.

I, finalment, la cooperació, el desenvolupament a través, per exemple, del suport a projectes de cooperació, d'educació per al desenvolupament i de suport a les ONG de dones, actuacions que es donen a conèixer a través de les convocatòries corresponents o dels convenis internacionals que les puguin acompanyar.

Entenem també que, per la petició que es fa, és necessari garantir també un cert nivell de protecció de la informació relativa a noms i càrrecs de les persones que, a nivell europeu i internacional, es pretenen contactar per tal de protegir també les seves agendes.

Jo no tinc cap dubte que el conseller tornarà a comparèixer per fer balanç de la feina feta, a rendir comptes, a sotmetre's a les preguntes de tots els representants d'aquesta comissió. Jo diria, una mica, doncs, en la línia del que deia la diputada Gabriel, no?, vostès haurien de donar exemple, senyors del Partit Popular. Ho deia per la intervenció del diputat Milián, que diu que donarà suport a aquesta proposta de resolució. Vostès volen i dolen; demanen molt aquí, però allà no fan cas, no fan res de res, en aquest sentit, no? És a dir, el ministre Montoro es pot reunir amb l'Aznar, el ministre Fernández Díaz es pot reunir amb en Rodrigo Rato, i no passa res, ningú ho sap i no ho comuniquen als diputats del Congrés.

Però, a més a més, senyora diputada de Ciutadans, vostès, en la seva exposició de motius de la proposta de resolució, es delaten –es delaten–, perquè diuen –i tradueixo: «Per poder dur a terme la funció de control del Govern de la Generalitat en aquest àmbit és necessari que els grups parlamentaris disposin, amb la deguda antelació per poder reaccionar...» Què vol dir per poder reaccionar? M'estan dient que volen acompanyar el conseller? O reaccionar en el sentit de posar en funcionament la maquinària diplomàtica de l'Estat espanyol i del Govern per boicotejar qualsevol acció que pugui fer el Govern?

Jo crec que aquí vostès es delaten, i, entre aquests i els motius que ja he explicat, és evident que nosaltres no donarem suport a aquesta proposta de resolució.

La presidenta

Vist que no hi ha esmenes, en principi, no hi hauria torn; màxim, li dono trenta segons per allusions.

Susana Beltrán García

Gràcies. Amb tota la intenció, ens hem delatat, diputat. El Govern no representa l'interès general. Aquest Govern, que és l'interès general de tots els ciutadans de Catalunya, perquè evidentment defensa només una postura, que és la del seu grup parlamentari, que li dóna suport, però no defensa la postura de tots aquells catalans que estan en contra del procés secessionista.

Per tant, necessitem les eines necessàries per poder-nos defensar.
Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació, vist que només hi ha un sol punt.

Vots a favor de la proposta de resolució?

Cinc, de Ciutadans i del Partit Popular.

Vots en contra?

Onze, de Junts pel Sí i la CUP.

I abstencions?

Quatre, del Partit Socialista i Catalunya Sí que es Pot.

Per tant, queda rebutjada.

La sessió se suspèn a un quart de quatre de la tarda i deu minuts i es reprèn a un quart de quatre i dotze minuts.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Compareixença d'una representació de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes per a informar sobre la realitat actual de la Catalunya exterior

357-00024/11

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la compareixença d'una representació de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes. Si els sembla, aturem cinc minuts perquè puguin, doncs, acomodar-se, i començaríem la compareixença.

(Pausa.)

Doncs, si us sembla, comencem aquesta compareixença de la representació de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes davant d'aquesta comissió. Si els sembla adient als portaveus, el que faríem és, primer, vint-i-cinc minuts, doncs, perquè els compareixents puguin explicar-se; faríem una ronda per part dels grups parlamentaris d'uns set minuts; posteriorment, els tornaríem la paraula per una rèplica d'uns quinze minuts. Entenc, doncs, que amb un sol torn n'hi ha d'haver prou. Si realment el debat fos molt, molt, molt viu, podríem assumir un altre segon torn d'un parell de minuts.

Per tant, sense més, als compareixents d'aquesta tarda, moltes gràcies per acompanyar-nos. El senyor Antoni Montserrat, que és el secretari general de la Federació Internacional d'Entitats, i és vocal de la junta directiva del Centre Català de Luxemburg; el senyor Xavier Tudela, que és el secretari general adjunt de la federació i president de l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana; el senyor Jordi Gairín, que és el tresorer de la federació i president del Centre Català de Luxemburg, i el senyor Albert Masquef, que és un vocal de la junta directiva de la Federació i president del Centre Català de Madrid.

Sense més, li dono la paraula al senyor Xavier Tudela.

Xavier Tudela Penya (secretari general adjunt de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes)

Bé. Molt bona tarda a totes i a tots. Senyora presidenta, senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, permeteu-nos que us agraïm, en nom de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes, la possibilitat de comparèixer davant vostre per explicar-vos, des del nostre punt de vista, quina és la realitat actual de la Catalunya exterior.

Una compareixença que s'entronca amb d'altres compareixences que hem fet en legislatures passades, i, per tant, a la FIEC sempre li és un plaer poder explicar als nostres re-

presentants quina és la situació, quins són els aspectes més rellevants de la realitat de la Catalunya exterior, en aquest cas, de la realitat de la Catalunya exterior en aquest any 2016.

Simplement, recordar-vos que la FIEC, la Federació Internacional d'Entitats Catalanes, va néixer el 2 de novembre de l'any 1996, quan un grup d'entitats catalanes d'Europa i del continent americà ens vam reunir a la seu del Casal Català de Tolosa de Llenguadoc –a Occitània, a l'Estat francès–, i vam concloure que podia ser interessant, positiu i inclús necessari que la societat civil catalana de l'exterior s'organitzés per oferir una veu comuna als problemes i les il·lusions comunes de les entitats catalanes de l'exterior.

L'any 96 va ser un any molt emblemàtic. Més enllà de la constitució de la FIEC, es produeix també en aquesta casa, en el Parlament de Catalunya, l'aprovació per primera vegada d'una llei referida a la Catalunya exterior, en aquest cas, la 18/1996 de relacions amb les comunitats catalanes de l'exterior. I també és aquest any 1996 –per tant, enguany fa vint anys– que s'inicien les emissions internacionals de Televisió de Catalunya, TV3 Internacional.

Dir també que en aquests anys la filosofia de la FIEC s'ha plasmat de diverses maneres. Com que anem molt justets de temps, simplement els en posaré un exemple, i aquest exemple és la celebració que vam tenir diumenge passat, enguany, del Dia Internacional de la Catalunya Exterior, una jornada, una diada que la FIEC, poc temps després de constituir-se –això succeïa l'any 96, doncs, l'any 97–, va presentar una trobada de casals de comunitats catalanes del cònsol d'Amèrica que es va fer a Mendoza i que vam proposar la possibilitat de crear un dia per recordar els centenars de milers de catalans que viuen fora del país. Aquesta diada es va aprovar allà; posteriorment, es va fer una consulta a totes les entitats catalanes del món i es va decidir que el dia de Sant Jordi, si era en diumenge, o el diumenge més proper al dia de Sant Jordi, seria anualment el Dia Internacional de la Catalunya Exterior. Una diada que vostès, aquí, al Parlament de Catalunya, al cap d'un temps van fer oficial i que el Govern de Catalunya al cap de poc de fer-ho vostès, doncs, també va fer oficial.

I dues coses abans d'acabar. La primera, dir que la FIEC està constituïda per entitats. Per tant, nosaltres estem vinculats a entitats diferents: Centre Català de Luxemburg, Cercle Català de Madrid, Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana... També ens acompanya el senyor Oriol Vicente, que encara que no està aquí a la Mesa, doncs, també és de la junta i que durant molts anys ha estat del Casal Català de la República Dominicana.

Dir que una de les entitats, en aquest cas la que jo corepresento, l'Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana, va crear fa vint-i-vuit anys..., vint-i-vuit anys ininterromputs que lliurem el Premi Josep Maria Batista i Roca - Memorial Enric Garriga Trullols, cada any, a deu catalans o catalanes –catalanòfils o catalanòfiles– que s'han distingit pel seu suport, pel manteniment de la presència catalana al món, per la projecció de la llengua i cultura catalanes en les seves comunitats de residència. Vint-i-vuit anys ininterromputs. Igualment com portem pràcticament vint anys ininterromputs cocollaborant amb el Dia Internacional de la Catalunya Exterior; també, per exemple, amb el Govern de Catalunya, amb el senyor Dani Gimeno, que ens acompanya també aquí aquesta tarda.

Pensem –i amb això acabo– que el treball conjunt i complementari entre institucions públiques i entitats de la societat civil que nosaltres representem és el que fa progressar qualsevol país –el nostre, òbviament, també, en primer lloc.

I definitivament, per acabar, expressar que tot el que aquí es dirà aquesta tarda, que tot el treball que nosaltres hem fet és un treball totalment voluntari. Fa molts anys que treballem; pràcticament no hem rebut mai cap subvenció pública –són simbòliques, les subvencions públiques que hem rebut. Per tant, el treball que fem, que hem fet i que, si Déu vol, farem, doncs, és un treball que fem de manera totalment altruista i, sincerament, crec que positiu per al nostre país.

I em permeto acabar –suposo que els farà una mica de vergonya aliena–..., però em permeto acabar dient que –i vostès en seran testimonis del perquè– entre les 270 persones que fins avui han rebut el Premi Josep Maria Batista i Roca - Memorial Enric Garriga Trullols s'hi troben els membres que viuen a l'exterior de Catalunya que estan en aquesta Mesa: el senyor Albert Masquef, en Jordi Gairín i el senyor Antoni Montserrat; en edicions diferents, però ells han estat, a judici de l'Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana, mereixedors d'aquest guardó que enguany farà vint-i-vuit anys ininterromputs que existeix.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Antoni Montserrat.

Antoni Montserrat Moliner (secretari general de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes i vocal de la junta directiva del Centre Català de Luxemburg)

Moltes gràcies. I, primer de tot, doncs, voldria certament adreçar-me a les moltes persones que a través de diversos sistemes –de WhatsApp, de Facebook, de Twitter– ens han anunciat que ens seguien en aquest moment. Això sempre produeix un cert plaer, saber que t'estan veient en aquest moment des de Seattle, des de Los Angeles, des de Mèxic, des de Brusselles, des de Luxemburg, des de molts altres llocs. En tot cas, moltes gràcies a tots els que ens estan seguint.

Bé, per nosaltres és sempre una mica complicat. Jo crec que és la tercera vegada que tinc el plaer de comparèixer en aquesta comissió i, és clar, una de les dificultats que sempre tenim és si..., per dir-ho així, és la transversalitat o la multilateralitat de molts dels temes dels quals parlarem avui. Si únicament i exclusivament parléssim d'acció exterior o de política exterior –aquestes coses que ara tenen tan subtils diferències–, doncs, la cosa seria relativament fàcil. Però, quan parlem de comunitats catalanes de l'exterior, cal parlar d'ensenyament, cal parlar d'emigració, cal parlar de vot exterior, cal parlar de tota una sèrie de coses, doncs, que són complexes i que segurament toquen els interessos i les activitats de diverses comissions d'aquí del Parlament de Catalunya.

Ara bé, nosaltres en aquest moment, bé, entenem que la comunitat catalana de l'exterior..., *les* comunitats catalanes de l'exterior –nosaltres sempre utilitzem el plural–, al llarg de tots aquests anys, hem assolit ja una xifra de persones enregistrades. Si parlem d'aquelles enregistrades als consolats espanyols, de 264.034 –primer de gener. Si parlem de les persones nascudes a Catalunya i residents en altres comunitats de l'Estat espanyol, a les quals després s'hi referirà l'Albert, són 420.000 persones més a afegir-hi. I si parlem de totes aquelles persones, sobretot les residents a l'estranger, que no han fet el pas de donar-se d'alta en un consolat –això s'ha d'entendre perquè, diguem-ne, la legislació espanyola o, en general, l'Administració consolar és molt poc incitativa a fer que les persones facin el pas de l'enregistrament, particularment a Europa–, doncs, segurament la xifra és molt més elevada. D'això, ja els en faré, diguem-ne, algun apunt molt concret.

En tot cas, és evident que si en aquests moments, doncs, fixant-nos en els 264.000 catalans enregistrats que estem fora, no som persones, la immensa majoria de tots aquests, que hàgim emigrat per una raó única. Les raons són múltiples; hi ha raons acadèmiques, hi ha raons científiques, hi ha raons laborals, hi ha raons d'amor, hi ha raons de tota mena, que són les que fan que en un moment determinat, doncs, tinguem que una persona prengui la decisió sempre complicada d'emigrar.

El problema és que si vostès, una mica, miren les xifres del PERE, del Padrón de Españoles Residentes en el Extranjero, durant aquests darrers anys, veuran que en els anys normals –entenent com a anys normals 2003, 2004...–, eren anys en els quals, doncs, el que podríem dir l'emigració estructural des de Catalunya se situava en dos mil, tres mil persones, cosa perfectament normal, no? En aquests moments ja estem en xifres de prop de vint mil per any. En conseqüència, és probable que alguna cosa hagi passat en aquests darrers anys per fer que hi hagi hagut un canvi de paradigma tan gran, i que, sobretot, doncs, de ser un país que sobretot, en els darrers anys, s'havia caracteritzat per ser un país d'acollida d'emigració, en aquests moments, a banda de continuar acollint emigració, siguem un país que està produint, també, immigració.

Entre 2008 i 2015 són exactament 120.032 catalans els que han abandonat Catalunya, i em refereixo en aquest cas únicament i exclusivament a catalans amb nacionalitat espanyola. Si fem la xifra total de totes les persones de qualsevol nacionalitat que hagin abandonat Catalunya ens n'anem a una xifra pràcticament propera a les 700.000 persones, eh?

Després, cadascú pot fer sobre aquestes xifres la interpretació que convingui. Ja saben vostès aquella famosa frase que va dir un professor d'estadística, allò de: «Si tú coges una estadística y la torturas, al final siempre acaba confesando.» En conseqüència, hi ha moltes formes de jugar amb aquestes estadístiques. Però jo crec que el que compta per a nosaltres és allò que es produeix des de l'Instituto Nacional de Estadística, Padrón de Españoles Residentes en el Extranjero i Estadística de Variaciones Residenciales.

Són les dues estadístiques que utilitzem nosaltres i que utilitza també l'Idescat, que no té fonts pròpies per moure aquesta qüestió estadística.

Sobre altres temes que ressalten sobre aquesta emigració de tots aquests darrers anys a Catalunya, jo crec que podem ressaltar dues coses que a nosaltres ens preocupen molt especialment. La primera i principal, segurament, seria la distribució per edats. Després, una mica, el Jordi s'hi referirà de manera més concreta, però el fet és que el 21 per cent d'aquestes 120.000 persones que han deixat Catalunya des del 2008 són menors de setze anys. Evidentment, no han marxat sols, eh? És una emigració familiar, és una emigració que es caracteritza, en aquests moments, per generar a la major part de països la creació de comunitats infantils molt àmplies, que són demandants, sobretot, de serveis des del punt de vista de la continuïtat en el coneixement de la llengua catalana o de la continuïtat en el coneixement de la llengua espanyola. Això és per nosaltres una dada molt significativa.

No hi ha diferències essencials entre homes i dones: 50,1, homes, 49,9, dones. El factor gènere no juga en el tema emigratori. I, després, sí que és interessant veure que en aquests moments, després de Galícia –que ha estat la comunitat tradicional–, Madrid i Andalusia, Catalunya és ja la quarta comunitat autònoma emissora d'emigració cap a fora d'Espanya.

Bé, tota aquesta realitat ha tingut unes conseqüències bastant, jo diria, difícils –molt difícils, que ara no m'hi estendré–, durant els anys, sobretot, 2008-2012, els anys pitjors, diguem-ne, del moviment migratori. Malauradament, no hi havia cap mena de preparació, ni des de les entitats espanyoles o catalanes de l'exterior, ni des de l'Estat, per acollir totes aquestes persones que marxaven. Això ha volgut dir, en definitiva, que els centres catalans, els casals catalans, en molts països del món, ens hem vist obligats a jugar el paper d'entitats d'acollida, un paper per al qual no estàvem necessàriament preparats, com dic. Ens hem hagut de preparar; en molts casos ho hem sabut fer molt bé, en altres casos potser no tant. Però, en definitiva, som nosaltres els que hem assegurat l'acollida, diguem-ne, d'aquesta nova emigració catalana durant els anys entre 2008 i 2012.

I això implicava, doncs, la part maca, és a dir, acollir les persones quan arriben, ensenyar-los, diguem-ne, quines possibilitats hi havia en el país on arribaven, etcètera, la qual cosa està molt bé, i també la part negra, és a dir, haver-li de dir a una persona que tens asseguda davant: «Mira, noi –o noia–, t'has equivocat de mig a mig, el millor que pots fer és tornar.» No crec que sigui jo qui hagi de fer això, eh?, ni crec que cap dels que estem aquí. Segurament, aquesta persona hauria hagut de tenir una orientació a la sortida des d'aquí i no haver de fer el trist pas d'arribar a un altre país, i que sigui l'entitat catalana, espanyola o a vegades el consolat qui hagi de fer aquesta funció.

Nosaltres hem intentat promoure, en aquests darrers anys..., i haig de dir que amb la Direcció General per a la Immigració de la Generalitat, en el període precedent, en què el Xavier Bosch era director general, s'havia pogut començar a crear, diguem-ne, un mecanisme de col·laboració de forma que l'orientació a la sortida i l'acollida a l'arribada anessin molt més coordinades, perquè el que no és acceptable és la situació actual. La situació actual és que qualsevol persona marxa, però crec que si ara els pregunto «què és el que consulta una persona que marxa abans de marxar», bé, hi ha el portal MónCat, que es va crear fa un parell d'anys, però, a banda d'això, la veritat és que hi ha un immens desconeixement, i no és que no hi hagi recursos: Comissions Obreres té un comitè d'assessorament, UGT té un servei d'assessorament, l'Ajuntament de Barcelona té un servei d'assessorament per a la sortida. Però jo penso que tota aquesta realitat de l'assessorament previ abans de sortir és totalment i absolutament desconeguda.

I aleshores, és clar, això fa que la càrrega sobre les institucions o centres catalans a l'exterior hagi estat molt feixuga durant aquests anys, entre 2008 i 2012. Ho repeteixo: perquè no estàvem preparats ni era, inicialment, la nostra funció. Això ho dic també i hi afegeixo, a més, que el treball que s'ha fet des dels consolats –malgrat les reduccions de personal, que després m'hi referiré breument– i el treball que s'ha fet des de les organitzacions catòliques a l'exterior –Càritas, Missions Catòliques i altres– ha estat exemplar. Si no hi hagués hagut el coixí que representaven entitats catalanes, entitats espanyoles, consolats treballant fora d'hores, i organitzacions, sobretot, vinculades a les missions catòliques, jo crec que tota aquesta emigració espanyola i catalana massiva d'aquests darrers anys hauria esdevingut una autèntica catàstrofe.

Vostès, segurament, han vist reportatges sobre l'emigració a Noruega que va fer Antena 3, deuen haver vist altres reportatges, i aquestes realitats, malauradament, existeixen.

També es recolzen en un fet molt clar, que és que dintre de l'espai de la Unió Europea, evidentment, la persona que deixa Catalunya i se'n va a França, al Regne Unit, a Alemanya, etcètera, és considerada turista. Des del punt de vista de la legislació europea és un ciutadà europeu que s'està movent, eh?, no és un emigrant en el sentit estricte. Aquest és un problema que nosaltres hem intentat, moltes vegades, conscienciar els europarlamentaris, perquè en aquests moments a nivell europeu no existeix res que puguem qualificar d'estratègia migratòria per a les migracions interiors –una altra cosa és per als refugiats, una altra cosa és per a altres tipus de migracions.

I jo els mencionat abans Noruega i ara els puc mencionar Suïssa. Són dos països que tenen un excel·lent sistema d'acollida per a l'emigració europea. Per què? Perquè no són membres de la Unió Europea, així de simple.

Aleshores, bé, nosaltres entenem que aquesta comissió, o l'autoritat a qui correspongui dintre del Parlament de Catalunya, és important que recuperi el debat sobre el Pla de mobilitat que va fer la Direcció General per a la Immigració la passada legislatura; que sapiguem si aquest Pla de mobilitat continua en vigor –perquè no ho sabem, sincerament–; que les mesures que en aquest Pla de mobilitat s'inclouïen per primera vegada sobre la sortida de catalans, si s'activaran, si es finançaran. Tot això, en aquests moments, ho desconeixem.

I, sobretot, hi insisteixo un cop més, la necessitat absoluta de la coordinació entre l'orientació a la sortida i l'acollida a l'arribada. Algú de vostès parlava en una reunió recent d'aquesta comissió quin era el paper de les delegacions del Govern català amb l'acollida de tota aquesta emigració. Home, escàs, però no per una qüestió de voler o no voler, és simplement que no són el tipus d'institucions que tenen els mitjans ni la preparació per fer això. Tot ha caigut sobre la societat civil, sobre la societat civil exterior, sobre nosaltres.

Com els dic, des del 2012 les coses han millorat perquè la pressió migratòria ha minvat. Però, atenció, no ha minvat en termes de xifres, perquè les xifres són inqüestionables –continua pujant–, el que succeeix és que les persones que es quedaven a l'atur el 2008-2009 tenien recursos econòmics per intentar l'aventura d'anar-se'n fora, i la gent que es queda a l'atur ara normalment no té aquests recursos –perquè emigrar és car, eh?; emigrar no és una cosa barata ni que es pugui fer així com així.

Bé, dit això, i aquest creixement que nosaltres hem experimentat, doncs, de la població catalana resident a l'exterior, que pot haver reforçat les entitats –hem rebut gent molt qualificada, estem encantats de la vida perquè ens arriba gent, diguem-ne, de molt alta qualificació, de molta diversitat ideològica...–, però, clar, vull dir, evidentment això també està creant un problema bastant greu en un tema que crec que vostès ja n'han sentit parlar massa vegades, que és el tema del vot exterior. Totes aquestes persones que estan fora des de fa molts anys o que estan marxant ara, la immensa majoria tenen una forta motivació política per votar, i en aquests moments, doncs, ho tenen una mica magre.

Jo crec que vostès saben perfectament, o millor que jo, que el 26 de juny hi haurà eleccions, però no sé si saben quan començaran a comptar els terminis per sol·licitar el que es diu el «*voto rogado*». Bé, començaran a comptar el 4 de maig, eh? Vostès creuen que en aquests moments, a l'exterior, la immensa majoria dels votants exteriors tenen idea que entre el 4 i el 28 de maig han de sol·licitar el *voto rogado*? No. Evidentment, nosaltres, des de la FIEC, preparem la guia de votació, però no la podem llançar fins que la convocatòria de les eleccions no sigui oficial i fins que l'INE i l'Oficina del Censo Electoral no activin les pàgines web des de les quals es pot fer la descàrrega electrònica de documents, etcètera. És a dir, que no podem treure la nostra guia de votació fins al dia 3, 4, en el millor dels casos.

Però, bé, simplement perquè entenguin les barbaritats de l'actual sistema de votació, és això; és a dir, es parla amb molt entusiasme de les eleccions del 26 de juny, però les eleccions del 26 de juny –bé, entusiasme o el que vulguin dir-li (*rialles*)...–, però que, en tot cas, per als que estem a fora les eleccions comencen el 4 de maig –comencen el 4 de maig–, la qual cosa vol dir que, naturalment, anem a un desastre de participació –un més– amb tota aquesta situació.

Bé, no els *abundaré* molt sobre la reforma de la LOREG. Any 2011, ja ho saben vostès, s'adopta l'article 75, es crea aquest sistema del *voto rogado*, doble filtre: primer has de sol·licitar el vot, després, un cop has sol·licitat el vot reps un altre paquet per rebre les

paperetes. És a dir, són dues vegades que has de fer la sol·licitud de vot, sotmesos a tota, diguem-ne, l'Administració de Correus, del país propi, del país d'aquí, etcètera.

Conclusió: si l'any 2004 el 28 per cent dels catalans residents a l'exterior votaven, vostès saben que a les darreres eleccions del 20 de desembre va votar el 4,1. I en el cas espanyol les tendències són similars. S'havia arribat a percentatges de votació del 32 per cent en eleccions parlamentàries; la caiguda en el darrer cas va ser també al voltant del 4 per cent. És a dir, una llei que redueix o que divideix per vuit la participació electoral, crec que tots estarem d'acord que no és una bona llei.

Bé, joestic content que a la majoria d'acords entre diferents partits a Madrid, doncs, el tema del *voto rogado* es contemplava. Malauradament, la dissolució avançada del Congrés i del Senat impedirà que això es pugui fer. Però, en tot cas, bé, nosaltres sabem que no és competència seva, però sí que com a mínim els demanem un suport absolut i, sobretot, entre aquells de vostès que tenen grups parlamentaris a Madrid, perquè almenys abans que acabi l'any, suposant que tinguem legislatura després del juny, que ja no ho sé, però es pugui arribar a fer una derogació, que és només un article de la LOREG, no demanem derogar tota la LOREG, l'article 75 de la LOREG. És tot, eh? I nosaltres, sincerament, els agrairíem molt que vostès fessin un esforç en això.

A nivell català, crec que vostès segurament han sentit les declaracions de la consellera de Governació, en les quals ens anunciava la creació o la potenciació abans que acabés l'any de diverses experiències pilot per posar en marxa un sistema de vot electrònic a Catalunya. Nosaltres, per descomptat, estem totalment d'acord amb el tema del vot electrònic; l'única cosa és que, com tot a la vida, entenem que s'ha de fer bé. Per poder fer vot electrònic és molt important que els catalans de l'exterior disposin de DNI electrònic o de signatura electrònica. Quants catalans de l'exterior creuen vostès que tenen DNI electrònic o signatura electrònica? Doncs, el zero coma alguna cosa? Doncs, segurament.

Tinguin en compte, a més, que com que les ambaixades i consolats no poden expedir DNI ni ordinaris ni electrònics, qualsevol gestió d'aquest tipus s'ha de fer aquí, a Catalunya. En conseqüència, totalment d'acord, per la nostra part, en una implementació progressiva del vot electrònic, però ho repeteixo, progressiva. O sigui, no voldríem tenir la sensació que s'està fent el gran anunci, però sense que aquest gran anunci estigui recolzat realment en una cosa autènticament pràctica.

És clar, això era un dia que la consellera de Governació anunciava el vot electrònic. El dia següent, la consellera crec recordar que era de Benestar Social, anunciava que es faria un seguiment de l'emigració dels joves catalans de l'exterior mitjançant el Registre de catalans i catalanes de l'exterior. Com saben, aquest registre es va crear l'any 2014 com un registre estadístic, després se li van donar també funcions vinculades a fer de cens alternatiu al procés participatiu del 9-N, i aquest registre, doncs, continua, de fet, existint; té, actualment, 4.500 persones enregistrades. Bé, correcte, però fem vot electrònic?, fem registre?, fem exactament què? Perquè el que no és molt absolutament presentable és que dos consellers en dos dies consecutius donin missatges, no diré contradictoris, però com a mínim poc, diguem-ne, harmonitzats respecte d'aquest tema, no?

Aleshores, bé, nosaltres entenem que el Registre de catalans i catalanes de l'exterior pot ser una molt bona alternativa des del punt de vista del coneixement estadístic i sociodemogràfic dels catalans de l'exterior, però, al mateix temps, les funcions electorals que se li puguin donar han de venir clarament marcades, doncs, per la llei electoral o per la norma que es decideixi adoptar aquí en el Parlament.

Per nosaltres això era una cosa també important que es tingués ben en compte: com es farà aquesta futura llei electoral catalana. Ja sabem que tenen vostès uns problemes tremends per les circumscripcions electorals, i perquè tot sigui equilibrat i totes aquestes coses. Bé, ho entenem perfectament. Sabem que a l'anterior legislatura es va presentar la proposta que els catalans de l'exterior votéssim en una circumscripció separada. No és una proposta a la qual ens oposem radicalment, però tampoc diria que ens desperta un entusiasme allò de, diguem-ne..., bé, un gran entusiasme. En tot cas –bé, també perquè ens basem en els precedents–, vostès segurament saben que a Itàlia s'escullen dotze diputats i deu senadors per part de l'emigració, i que, malgrat aquest, diguem-ne, incentiu fort, la participació electoral dels italians de l'exterior rara vegada passa el 37-38 per cent. Vull dir que hi ha distàncies que es poden crear, sentimentals i de molts tipus, que jo noestic

absolutament segur que siguin a vegades la millor solució. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Però és un tema que queda sobre la taula.

En tot cas, el que sí que ens sembla fonamental és que això es discuteixi en el marc de la llei electoral.

I, després, tres apunts més...

La presidenta

Si m'ho permet, hem esgotat els vint minuts i falten encara dos compareixents; per tant, li demano la brevetat en què...

Antoni Montserrat Moliner

Bé. Seré molt breu en els tres temes que queden. Un és la..., aquesta comissió, que ha passat de ser comissió d'estudi a comissió legislativa, suposo que serà l'encarregada de fer la llei de comunitat catalana de l'exterior –suposo, no ho sé–, perquè va decaure a l'anterior comissió d'Afers Institucionals i nosaltres, bé, entenem que aquesta llei és molt important.

Tenim una llei en vigor que ha mencionat abans el Xavier, la llei de relacions amb les comunitats catalanes de l'exterior, que és una llei que explica perfectament com s'ha de crear una entitat; és a dir, és una llei dedicada a les entitats, però que, sens dubte, no parla en absolut de les persones. I la nova llei de comunitat catalana de l'exterior nosaltres entenem que ha d'incloure tota aquesta vessant del que són drets socials, drets lingüístics, drets culturals i drets de les persones.

I dues coses més, breus: una és referir-me al tema de l'atenció consular. Jo crec que vostès saben perfectament que en els darrers mesos hi ha hagut, diguem-ne, jo diria una certa crisi en el sistema consular espanyol –destitució de l'ambaixador espanyol a Bèlgica; destitució de l'ambaixador espanyol a l'Índia; l'ambaixador espanyol a Finlàndia, processat; el cònsol d'Espanya a Boston, destituït; el cònsol d'Espanya al Congo, destituït, etcètera–, i, a més a més, l'informe presentat per la defensora del poble davant del Congreso de los Diputados, on es feia esment clarament d'uns dèficits molt greus en l'atenció consular.

Nosaltres no tenim alternatives per a l'atenció consular, i a algun lloc hem de dir que l'atenció consular en aquests moments pateix per sobre de tot els efectes de les retallades i de la reducció de personal als diversos consolats. Creiem que això ho hem de dir, i els ho hem de dir a vostès, esperant que hi hagi la possibilitat de debatre-ho amb més detall.

I la darrera cosa –ja l'última i amb la qual acabo– és que nosaltres vam ser cridats, fa cosa d'un any i escaig, a donar la nostra opinió sobre la Llei d'acció exterior del Govern català. Desconeixem absolutament quina és la sort que ha tingut aquesta Llei d'acció exterior, però no ho dic per la llei en si, sinó perquè la llei i el Pla estratègic d'acció exterior contenen un capítol sencer sobre els catalans de l'exterior del qual *nunca más se supo*. A nosaltres ens agradaria saber quina és exactament la situació d'això, i per això, bé, creiem que vostès, o aquí a la comissió..., podria ser segurament la instància adequada per fer un seguiment en el futur de la Llei d'acció exterior i de tot allò que es refereix al paper dels catalans de l'exterior amb l'acció exterior.

I, en tot cas, passo ja la paraula.

La presidenta

Els dono cinc minuts més a cada compareixent. Si us plau, els prego que s'atinguin al temps reglat, perquè, si no, el debat es fa molt complicat. Per tant, té la paraula el senyor Jordi Gairín.

Jordi Gairín Fosas (tresorer de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes)

Doncs, bona tarda a tothom. Em primer lloc, agrair-vos deixar-nos comparèixer aquí; donar les gràcies sobretot al Dani Gimeno, aquí present, perquè és el que sempre ens aguanta totes les nostres queixes pel que fa a les subvencions, que és del que jo els parlaré en aquests cinc minutets, que intentaré ser molt breu.

Abans de tot, explicar-los que els catalans a l'exterior no només demanem, sinó que també aportem. Aportem els estudis que hem fet des de la FIEC; l'últim el vam fer l'any 2013, perquè és l'últim any que tenim dades del Banc d'Espanya, pel que fa a les remeses que aportem els catalans, o els espanyols, de fora a l'interior. I dir-los que el 2013 vàrem enviar –és una dada estimada, eh?– 566,1 milions d'euros. Vull dir que és un import, si

ho comparem..., ho fem *per capita*, resulta que cada català que està a fora envia uns 2.560 euros a Espanya en forma de remeses. Les remeses són els diners que envia un espanyol des d'un compte a l'estranger a un compte d'aquí. Per tant, és una xifra bastant important.

Si això ho comparem amb el que rebem i amb les subvencions, resulta que, *per capita*, a Catalunya rebem, amb dades de l'any 2015, 3,6 euros *per capita*; és a dir, n'aportem 2.560 i en rebem 3,6. Aquesta dada, els 3,6, si la comparem amb altres comunitats de l'Estat, veiem, per exemple, que a Galícia reben 16,2 euros; cada immigrant gallec en rep, de la seva comunitat, 16,2; Astúries en rep 11,9; Extremadura, 11,9; Euskadi, 10,4; Canàries, 10,3. I darrere nostre només hi ha València, Madrid i les Balears. Vull dir que no estem gaire ben tractats si ens comparem amb altres comunitats autònomes.

Sí que s'ha de dir que, per exemple, Galícia, en rep 16,2 perquè, a dins d'aquestes subvencions, ells reben moltes ajudes assistencials que aquí, des de la Generalitat, no s'envien als catalans de l'exterior. Però, bé, crec que la diferència és bastant important si ho comparem amb les altres comunitats.

A part d'això, voldria dir-vos que els últims anys hem passat d'unes subvencions que vàrem rebre el 2011, d'un import total d'1 milió 400.000 euros; el 2012 vàrem rebre 1 milió 300.000 euros –que em corregeixi el Dani, si hi ha alguna dada errònia–; el 2013 vàrem passar a 600.000 euros; el 2014 vàrem recuperar a 800.000 euros; el 2015 un altre cop 800.000 euros, i aquest any se'ns ha apujat un 25 per cent i estem al milió, al milió d'euros. Que, bé, que està bé, perquè era un període de crisi; tothom ha hagut d'estrènyer-se el cinturó.

El problema que hem patit, que ha patit la majoria d'entitats aquí, és el retard de pagaments. A finals d'any se'ns van liquidar les subvencions del 2014 i ara estem començant a cobrar, en alguns casos, les subvencions del 2015. Què vol dir això? Que, fins ara, totes les activitats que han fet els casals catalans de tot el món, dels setanta-cinc o setanta-sis que reben subvencions, hem estat finançant dos anys d'activitats. I això, per uns pressupostos tan ajustats com els que tenim, resulta que hem estat patint unes misèries bestials. Hi han hagut casals que han hagut de renunciar a la seva seu, perquè evidentment no podien fer front als seus lloguers; gent que ha hagut d'avançar diners... Vull dir, és una miqueta per ficar-vos l'esforç que s'ha fet des de fora, tot i agrair l'esforç que s'ha fet sobre tot des de la Secretaria, que és qui ha aguantat totes les nostres queixes i tot això.

En què ens gastem aquests diners? Doncs, aquests diners..., per exemple, si agafem l'exemple del 2015, que vàrem rebre 800.000 euros, ens hem gastat 354.000 euros en despeses de funcionament. Despeses de funcionament, què són? Doncs, les despeses necessàries que tenim tots els casals, doncs, per poder existir: tenim un local, necessitem pagar la llum, les pàgines web; en alguns casos, com els casals de Sud-amèrica, que tenen uns casals molt grans i amb una estructura molt gran, necessiten personal; doncs, gastem 254.000 de les subvencions en les despeses de funcionament.

L'altra partida important són 314.000 euros que destinem a les activitats. Què són les activitats? Les activitats no són les costellades, no són les calçotades, no són totes aquestes coses, sinó que són cicles de cinema català, concerts, conferències, exposicions, tot d'activitats culturals (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que fem des de... Només fa falta mirar, per exemple, la nostra pàgina del Centre Català de Luxemburg i veureu que fem un munt d'activitats culturals de promoció de la cultura catalana.

Llavors, tenim les activitats de llengua, que en aquest cas s'han gastat uns 99.000 euros en cursos de llengua catalana. Quins són aquests cursos de llengua catalana? Són els cursos que no subvenciona l'Institut Ramon Llull. El Llull està molt enfocat als lectors de català, que està molt bé, les universitats; però els països o les ciutats que tenim una comunitat catalana i que no tenim la sort de tenir un lectorat, doncs, som els casals els que assumim l'ensenyament del català; l'ensenyem tant als nens –que en parlaré una miqueta més endavant– com a tots els estrangers interessats a aprendre el català.

I, finalment, tenim les despeses assistencials, que en aquest cas són 13.500 euros, que és molt poc; que abans havien tingut un pes més important, però actualment tenen poc pes i es destinen, doncs, a casos realment socials, que l'any 2015, crec recordar, així, que es va destinar bàsicament al Casal Català de l'Havana, en el qual s'utilitza per pagar medicaments a catalans o descendents de catalans que, pels mitjans que tenen a Cuba, no poden permetre's, doncs, aquests medicaments.

I l'última partida és la partida de la immigració, que s'ha creat aquests últims anys a resultes de la demanda creixent de serveis d'aquesta nova immigració, eh?, que són uns cinc mil euros per atendre, doncs, això, tots els casos aquests de nova immigració que s'han anat produint.

Com veieu, les subvencions, els pocs diners que tenim, ens els gastem bé i per a la gent..., vull dir que no és allò que en algun Facebook veus algun tuit que diu «sí, estem pagant aquí les calçotades dels de Luxemburg o dels d'Alemanya», o no sé què, no? Els diners ens els gastem, doncs, seguint els criteris que marca la Secretaria, que són bastant restrictius, i justificant cada euro que surt del pressupost.

I llavors voldria parlar...

La presidenta

Senyor Gairín, li prego que vagi acabant, perquè...

Jordi Gairín Fosas

Doncs, mira, només un apunt, senzillament, pel que fa a la nova emigració, als nous emigrants. Hi ha molta comunitat catalana de nens; concretament hi ha un 22 per cent, que són uns cent mil, menors de setze anys que han emigrat. I aquesta gent són nens que han estat escolaritzats bàsicament aquí a Catalunya, en català; per tant, quan arriben al seu país, en el qual..., doncs, és una llàstima que no puguin continuar aprenent el català. O nens que han nascut allà. I necessitem, doncs, eines perquè aquests nens puguin continuar escolaritzats..., o continuar aprenent el català.

Llavors, només voldria demanar-los que en la futura llei de la comunitat catalana de l'exterior ens agradaria que es garantís el dret de l'ensenyament del català a tots aquests nens que estan..., que hi hagués un apartat en què es garantís el dret d'aquests nens a continuar aprenent el català; senzillament això.

La presidenta

Moltes gràcies. Finalment, el senyor Albert Masquef, també per un temps de cinc minuts.

Albert Masquef Nogués (vicepresident per Europa de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes)

Bé. Moltes gràcies, sobretot perquè permeten a un no català poder parlar aquí. Les lleis, tal com estan dins de l'Estatut d'autonomia..., aquests 420.000 nascuts a Catalunya, eh?, que vivim fora de Catalunya, no som catalans; per tant, ja és d'agrair. Res més. Era un incís, eh? Que la presidenta sap que la FIEC, a la passada legislatura, a la Llei de les comunitats catalanes..., els que estem a la resta de l'Estat demanàvem que d'alguna manera poguéssim estar inclosos dins d'aquesta llei. No vol dir que hi hàgim de ser amb els mateixos drets exactament que els catalans que viuen al Principat –nosaltres estem a la resta de l'Estat–, però que sí que, d'alguna manera, ens sentim inclosos dins d'aquesta cosa.

Bé, això era un incís fora... Jo parlaré dels casals i del que és la manera d'agrupar-nos, aquests catalans que estem a la resta de l'Estat espanyol. Els 420.000 és un nombre enganyós; no té res a veure amb la realitat: som 420.000 persones nascudes a Catalunya. No tots els catalans que estem a fora se senten catalans pel fet d'haver nascut a Catalunya. Hi ha gent que ha sigut una circumstància accidental que ha fet que nasquessin aquí. Però sí que som molts que, a pesar de portar molts anys a la resta de l'Estat, seguim sentint-nos catalans. És una diferència que hi pot haver amb d'altres; nosaltres..., el fet diferencial català és aquest: nosaltres tenim una identificació amb el país diferent de la que poden tindre altres.

Bé, a Espanya hi ha diferents casals que són l'Espai Catalunya Topalekua, el restaurant Via Fora de Donosti, el Casal Català de Tenerife, el Casal de Bilbao Kultur Elkartea. Els de Donosti estan fundats el 2005; el de Tenerife, el 2007; el Bilbao Kultur Elkartea, el 2015; el Casal d'Àlaba, el 1989; el Casal de Catalunya a Sevilla, el 2001; la Casa Catalana de Saragossa, el 1963; el Casal Català de Menorca, el 1986, i el Cercle Català de Madrid, el 1952. Hem de pensar que han desaparegut casals a la Corunya, Pamplona, Mallorca, Còrdova i, abans, ja havien desaparegut a Màlaga i Las Palmas.

Si ens hi fixem, ara estan sortint casals nous i, en canvi, els històrics estem tancant. Dic «estem» perquè, bé... Nosaltres a Madrid, per sort, no estem en aquest cas, però hi ha casals que estan tancant. Per què? Un motiu important és perquè la gent que avui se'n

va a diferents indrets d'Espanya, des de Catalunya, les xarxes socials –Facebook, Internet, Catalans al món– permeten un contacte que, quan els que ens en vam anar per diferents motius a fora de Catalunya, els anys setanta, no existien. Per tant, no és tan necessari agrupar-se en un casal o agrupar-se en un grup de catalans, en una entitat, un espai, un lloc, sobretot un espai, perquè, bé, a Bilbao mateix no en tenen, d'espai, o sigui, ells es reuneixen en diferents llocs però, en canvi, fan activitats.

Què fem nosaltres? A Madrid, és un altre món, perquè a Madrid hi ha la delegació de la Generalitat, hi ha l'Escola Oficial d'Idiomes, que fan classes de català. Però als altres llocs fonamentalment són centres en els quals s'ensenya llengua i cultura catalanes. Nosaltres a Madrid també, però, a part, hi ha la delegació i hi ha la Universitat. Aquest tema fa que moltes vegades hi ha casals petits dels de la resta, com per exemple els de Sevilla o Saragossa, que tenen la necessitat de despesa important per poder mantindre aquesta activitat de donar a conèixer llengua i cultura catalanes als llocs en què estem. No diré que tenim una societat hostil, perquè no és veritat del tot, però sempre hi ha aquella cosa de dir, doncs, esteu a territori que per algun motiu hi pot haver gent que no ho entengui.

Nosaltres procurem que Catalunya sigui coneguda a tots aquests espais als quals estem nosaltres ubicats; aquest és l'objectiu d'aquests casals que es van crear, alguns, els anys seixanta, setanta, cinquanta. I aquests nous. Els nous engloben unes persones diferents: els nostres socis són gent gran. Els que tenim als casals, com deia el Jordi, amb unes instal·lacions més o menys importants... Jo sé que alguns de vostès, la nostra, la coneixen i, bé..., poden entendre, i, si no, doncs, els ho poden dir, que mantindre allò és un problema, eh? Però, bé, ho mantenim i sobretot tenim penjada una senyera a la plaça Espanya de Madrid. I l'Onze de Setembre la traïem al mig de la plaça Espanya. I l'Onze de Setembre *Els Segadors* sonen al mig de la plaça Espanya; per tant, fem una activitat important per a Catalunya a fora.

Jo vull dir només això: la gent ha canviat; avui el jovent no se'ns incorpora. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Però, en canvi, sí que hi ha les xarxes socials, que hauríeu de tindre-ho en compte. Només demanar, avui, que quan es tramiti la llei de la Catalunya exterior, que es tramitarà en aquesta comissió, es recordin que som una sèrie de gent que estem a la resta de l'Estat espanyol, per tant, no podem estar posats com a catalans dintre de la llei, però que d'alguna manera ens puguin incloure a dins d'aquesta llei.

Moltes gràcies. I jo ja els deixo perquè puguin comentar les diferents coses que hagin de dir.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Masquef. Passem al torn dels grups parlamentaris, que, tal com hem acordat, serà de set minuts per a cada grup. Per tant, en primer lloc, té la paraula la diputada de Ciutadans, la senyora Beltrán.

Susana Beltrán García

Moltes gràcies, senyora presidenta. I, sobretot, moltes gràcies a la FIEC, no?, a l'Albert, al Jordi, al Xavier i a l'Antoni, per haver volgut venir, per haver volgut comparèixer. També gràcies perquè, des de Ciutadans, de seguida que ens va adreçar una carta a tots els grups parlamentaris, nosaltres vam tenir molt interès a conèixer de primera mà, de la vostra mà, doncs, qui éreu, què fèieu. I ara, doncs, ho heu fet públicament, amb la qual cosa, doncs, doblement agraïts per aquesta..., per tota la informació, doncs, que ens heu anat dient.

Arran del que heu dit avui, però també, doncs, arran de les cartes, no?, que ens heu fet arribar, i de l'interès que nosaltres vam tenir, no?, doncs, un cop ens vam reunir, doncs, no fa gaire, sí que ens agradaria fer algunes preguntes i algunes observacions, no?

A la vostra pàgina web, vosaltres dieu que sou «una agrupació d'entitats lliure, voluntària i autònoma, que no persegueix altra finalitat que ser un laboratori d'idees per fer avançar el coneixement i les necessitats de la Catalunya exterior». I també dieu que «els objectius de la federació exclouen qualsevol mena d'activitat de caire polític, religiós o sindical», no? Doncs, entenem que, d'alguna manera, una de les vostres finalitats és defensar, representar tots els catalans a l'exterior, sigui quina sigui la seva ideologia o la seva manera de pensar, o la seva manera de ser, no? Nosaltres entenem que això és així.

Ara bé, sí que és cert que algunes de les –i ho explicaré, eh?– posicions, doncs, que heu manifestat a la vostra pàgina web i també, doncs, a les cartes que ens heu adreçat a tots els grups, doncs, ens fan pensar que no és exactament així, o que tireu més cap a un cantó, que és el cantó, no?, de recolzar el procés, eh?, i menys, doncs, el cantó del no-procés, no? Clar, això té un efecte immediat, o més directe, que és que molts catalans potser no se senten prou representats a través de la vostra federació o a través dels casals catalans precisament per aquest biaix, no? Aleshores, fent una mica..., no?, doncs, posant alguns d'aquests exemples –no m'hi estendré–, però... Per exemple, a la vostra pàgina web poseu moltes manifestacions, no?, d'associacions com l'ANC, que legítimament, doncs, té uns objectius; però, en canvi, no hi poseu res d'altres associacionismes, no?, que no siguin prou proprocés. A veure, també em podeu dir: «És que catalans, no?, que siguin contraris al procés..., doncs, potser no hi han associacions, no?» I segurament és així, perquè, doncs, en alguna manera ho conec i no hi han prou recursos per fer-ho. Però, en tot cas, sí que m'agradaria saber la seva opinió.

Després vostès han parlat de la necessitat que hi hagi un cens electoral que millori, doncs, el vot exterior. Jo crec que en això hi estarem tots d'acord. No és un problema només dels catalans, hagin nascut o no hagin nascut a Catalunya, sinó que és un problema de tots els ciutadans d'Espanya. Com també considerem que és un problema de tots els ciutadans d'Espanya, doncs, que millori el servei d'acció exterior d'Espanya, de l'Estat, i també, doncs, l'atenció consular. Hi estem d'acord. O sigui, tothom pateix aquest mal funcionament,

Vosaltres aposteu per un cens, i fins i tot dieu, no?, «que pugui contribuir a fer un cens electoral exterior, en cas que ni es pugui reformar la LOREG a Madrid i no es trobessin vies de col·laboració amb l'Estat per implantar el vot electrònic». Clar, això, a nosaltres, com a Ciutadans, ens fa molta por. Nosaltres no vam viure amb alegria el procés participatiu del 9 de novembre. Per a molta gent, per a molts catalans, va ser un dia molt trist. Aleshores, que es puguin utilitzar les dades personals, no?, d'alguns ciutadans de Catalunya per fer-ne ús..., que no seria, doncs, l'ús que vosaltres esteu esmentant, doncs, probablement això no agradi a molts ciutadans, no? I m'agradaria, doncs, això, que també ho tinguéssiu present a l'hora de..., quan vosaltres defenseu, no?, segons quins posicionaments.

Respecte de la Llei d'acció exterior catalana, no? A veure, sí que vosaltres preguntàveu..., nosaltres podríem contestar que la Llei d'acció exterior catalana no s'està aplicant, perquè hi han articles que són plenament operatius i el Govern no els està aplicant, i, en canvi, està aplicant altres articles que estan suspesos pel Tribunal Constitucional, i aquests sí que els aplica, amb la qual cosa, doncs, gaire seguretat jurídica, doncs, probablement no la teniu vosaltres, però tampoc la tenim nosaltres.

Sí que voldríem recolzar la vostra tasca i voldríem, doncs, que fóssiu representatiu de tots els catalans a l'exterior, i, per tant, voldríem també recolzar aquesta futura llei catalana a l'exterior, sempre que sigui això, sempre que sigui representativa de tots els ciutadans de Catalunya, sigui quina sigui la seva manera de pensar, i fins i tot la seva manera de sentir.

Potser –i amb això ja acabaré– tu dius, bé..., deia el senyor Masquef, no?, que a vegades hi ha una societat una mica hostil a fora. Potser, doncs, també explicar, no?, que els ciutadans de Catalunya som molt plurals; potser fins i tot tots els ciutadans d'Espanya se sentirien també catalans, no?, i potser, doncs, hi hauria menys diferències i menys problemes a l'hora de defensar la diversitat cultural, ideològica i d'altra mena que, doncs, es pugui tenir en el si de l'Estat.

I amb això ja acabaria. No sé –set minuts? (*Veus de fons.*)

Doncs, moltes gràcies per haver comparegut, de nou.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Per part del Grup Socialista, té la paraula el diputat Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. I moltes gràcies a tots els compareixents i a les persones que els acompanyen, per tenir la deferència de venir avui aquí a fer, diguem-ne, un panorama que entenc que s'han deixat moltes coses al tinter, perquè en serien moltes, però un

panorama que nosaltres considerem francament molt complet, molt interessant, i que ajuda força a tenir una visió dels problemes i les mancances amb què es troben, i també de les tasques que realitzen.

En primer lloc, i atès que hi ha hagut algunes interpellacions directes per demanar suport per a determinades qüestions, deixin-me fer referència, en primer lloc, a això, i després passar potser a les preguntes o a les qüestions de detall.

Pel que fa a la qüestió de la reforma de la LOREG, he de dir que nosaltres, des del Grup Parlamentari Socialista, som conscients que la reforma que al seu dia es va introduir, probablement pensant en situacions que havien estat polèmiques respecte al vot exterior –i crec que no cal tampoc estendre-s'hi, també perquè tenim poc temps–, va ser una mala solució; una solució que ha tingut un efecte com el que s'ha descrit –i que és conegut, a més– és necessàriament una mala solució que cal remoure de l'ordenament. I, en aquest sentit, és una bona notícia el que vostès han també explicitat, que és que hi ha un cert grau de consens respecte a la reforma d'aquesta, diguem-ne, mecànica de votació, que realment es converteix en un impediment per a les persones que estan fora del nostre país. Per tant, aquesta per endavant.

Pel que fa a la interpellació que se'ns feia respecte a la futura llei de comunitats catalanes a l'exterior, i el fet que contempli de la manera més àmplia possible una garantia dels drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya que es troben a l'exterior, poden comptar amb la col·laboració d'aquest grup parlamentari, i en poden estar ben segurs. I he de dir, a més, que –i entro ja en el capítol de, diguem-ne, preguntes, o de demanar-los que aprofundeixin potser en alguns dels aspectes que han comentat– la qüestió de l'educació en català, no?, de la garantia de la continuïtat de l'ensenyament de la llengua catalana –perquè entenc que no estem plantejant l'escolarització en català–, això, diguem-ne, podria portar cua, en el sentit que..., no que sigui impossible, perquè conveniant, doncs, vagi un a saber, no?, però, vaja, sent realistes i aterrant, almenys la garantia de l'ensenyament de la llengua catalana. Si vostès tenen fet algun tipus de plantejament de com això es podria articular, de quines serien les fórmules que satisfarien les necessitats educatives, d'una banda, i les disponibilitats del país, de l'altra, no?

Se m'acudeix que, diguem-ne, les tecnologies de la informació forneixen solucions que podrien ser satisfactòries, almenys en part, però voldríem saber si vostès tenen pensada alguna fórmula per articular-ho, perquè potser no caldria esperar a tenir una llei de les comunitats catalanes a l'exterior i podrien ja començar-se a ordenar polítiques tendents a aquesta garantia de l'ensenyament en català, no?, o del català.

Pel que fa als comentaris que s'han fet respecte al perfil de les persones que estan fent el pas, no?, de sortir de Catalunya, s'ha fet per sobre un comentari que ha augmentat..., o potser jo ho he entès malament, però m'ha semblat que es deia que hi ha un augment del perfil, diguem-ne, de famílies senceres que es traslladen, i que això genera tota una sèrie de necessitats noves, entre elles les educatives. Però entenc que també canvia força el perfil de les persones amb qui potser s'estava més acostumat a treballar; és a dir, hi va haver un moment en què aquest país, el conjunt d'Espanya, era emissor de migrants; segurament la població que va fer aquest pas els anys cinquanta, seixanta i setanta ara té unes determinades necessitats que no tenia fa uns anys, i, en canvi, hi ha noves fornades, amb noves motivacions al darrere, o potser reproduint les que ens motivaven els anys setanta, que tenen noves necessitats.

En aquest sentit, jo celebro i, de fet, agraeixo la tasca que han fet les entitats catalanes a l'exterior pel que fa a l'acollida, etcètera. El que em preocupa i els pregunto és fins a quin punt vostès poden arribar realment a cobrir les necessitats en el sentit..., primer, no tenen l'obligació de fer-ho, evidentment, això vagi per endavant, però fins a quin punt són coneixedors d'on estan les necessitats, qui... O sigui..., perquè vostès entenc que fan l'ofertament dels seus serveis d'acollida, però és impossible arribar a tothom; no sé fins a quin punt la gent, quan marxa, s'assabenta que vostès podrien oferir-los algun tipus d'orientació, d'acolliment, etcètera. I, per tant, entenc que el percentatge de catalans desplaçats a l'exterior als quals realment poden acollir, o ajudar a acollir, doncs, és relativament baix.

Per això m'han semblat molt interessants les reflexions respecte a la coordinació entre l'orientació abans de la sortida i l'acollida en el moment d'arribar. I nosaltres, que tenim el bagatge ideològic i la tradició política que tenim, entenem que és responsabilitat bàsica-

ment de l'Administració. És a dir, no neguem la bondat del que vostès han estat fent, i que entenem que aquesta tasca que han estat fent hauria de ser complementària d'un esforç que la mateixa Administració fes, i aquí em refereixo tant a l'Administració espanyola com a la que ens competeix en aquest Parlament, que és l'Administració catalana.

Per tant, esta molt bé que els sindicats majoritaris, o l'Ajuntament de Barcelona, i potser alguna altra institució tingui un bon servei..., o tingui un servei d'orientació, però em sembla que la Generalitat de Catalunya n'hauria de tenir un, més enllà potser del portal MónCat, al qual també han fet referència, no? I, en aquest sentit, també els volem preguntar si vostès tenen idees respecte a la qüestió, vull dir, propostes, per dir-ho així, que en diríem de *lege ferenda*, no?, és a dir, propostes que hàgim d'implementar en el futur, ja que estem en seu parlamentària i que tenim l'ocasió de prendre nota de les qüestions que comenten.

I, per últim, els volia preguntar respecte a... Ja sé que em diran que això se'ls escapa encara més..., que els catalans, és a dir, les persones que tenen nacionalitat espanyola i vénen de Catalunya, però han comentat que 700.000 persones, calculen, aproximadament, d'altres nacionalitats (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que havien estat residents a Catalunya –i acabo de seguida–, també han fet aquest pas a fora. Algunes d'elles, probablement, amb arrelaments aquí notables, de dècades, no? En algun moment vostès han tingut contacte amb aquesta realitat? És a dir, han tingut l'ocasió d'acollir, orientar persones que, tot i mantenir la nacionalitat que tenien en el moment de la seva arribada a Catalunya, bàsicament són conciutadans nostres que s'han desplaçat a l'exterior?

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Donaríem ara la paraula al senyor Nuet, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Josep Nuet i Pujals

Moltes gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, jo també volia agrair la seva presència, al senyor Tudela i al senyor Vicente. Ja ens coneixíem; havíem tingut l'oportunitat de poder compartir i llegir els informes que vostès ens han fet arribar. I, doncs, també agrair la presència aquí dels senyors Masquef, Gairín i Montserrat, que ara ja ens coneixem, també, després de la seva compareixença.

Jo el primer que vull fer, en seu parlamentària i amb tot el rigor que té això, és agrair-los la seva feina, perquè crec que vostès representen una part de la societat civil catalana imprescindible; si no existissin, els hauríem d'inventar, perquè possiblement, per molt que l'Administració pogués funcionar millor, possiblement no podria de cap de les maneres arribar a desenvolupar les tasques que vostès desenvolupen. Que això no vol dir que hàgim de ser crítics amb les nostres administracions, perquè es poden fer les coses més i millor; però la societat civil és imprescindible a l'hora d'organitzar-se. Per tant, en primer lloc, gràcies pel que fan, perquè, com molt bé deien, ho fan d'una forma voluntària, d'una forma entusiasta –he percebut en els seus discursos–, i, per tant, això és una cosa molt positiva i molt valuosa, des del meu punt de vista.

Dir-los quatre aspectes que volia comentar i que volia destacar de les seves intervencions. En primer lloc, els nombres. És important, perquè estem davant d'un volum de persones, d'un volum creixent en una tendència que es pot consolidar, en unes tendències generacionals de gent potser més gran a gent potser més jove; d'unes tendències podríem dir d'una nova emigració vinculada a la necessitat del treball, que realment parlen per si soles. I, davant d'això, el qui no vulgui llegir i el qui no vulgui escoltar, crec que deu estar sord i cec, perquè aquest volum és una realitat política, també; humana, és una realitat humana, que ha de derivar objectivament en polítiques. No pot ser que la realitat humana, pel que sigui, vagi per un cantó, i la política la ignori.

Per tant, vol dir que ens hem d'adaptar a una realitat creixent que es consolida i que va a més. Per tant, vol dir que les institucions públiques han de respondre a l'alçada del que està passant, sense anar més enllà de qui té la culpa que la gent marxi, que també és un debat interessant. I també el podríem fer, eh? Perquè, evidentment, si no haguéssim patit i estiguéssim patint la crisi que patim, és possible que molts catalans i catalanes seguissin vivint i treballant a Catalunya. Perquè segur que és el que desitjarien fer però no poden.

I, per tant, han de marxar i buscar oportunitats, com els nostres avis van fer en una altra època. I, per tant, està bé seguir aquest fil, perquè, davant d'això, el que no pot passar és que aquesta gent que ha estat obligada a marxar, a sobre, tingui una doble penalització, que és que, a més, al lloc on al final cauen no tinguin els serveis, les atencions i les oportunitats polítiques que es mereixen, eh?; no ja perquè aporten més diners, fins i tot; encara que no fos així. Per tant, jo crec que aquest és un tema important, les xifres, no?

En segon lloc, el tema del vot, perquè, si no comencem per aquí, tota la resta és molt més complicada. Si aquestes persones no tenen dret a votar *de facto*, crec que és un dels atemptats democràtics més importants, no només perquè ens podem omplir la boca de participació política i després observem xifres del 3, del 4, del 7 per cent, sinó perquè quan la LOREG es va aprovar..., i vostès saben que la nostra formació política es va oposar de forma rotunda a l'aprovació de la LOREG, perquè ja vam dir que el que feia és una cursa d'obstacles perquè la gent pogués acabar votant, al final això s'ha produït; però, des que es va aprovar, han passat molts anys, eh?, i es podien haver pres iniciatives polítiques en aquest període que no s'han pres. I, per tant, crec que el tema del vot és flagrant –flagrant–, eh? Perquè, a sobre que has hagut de marxar de casa teva per guanyar-te la vida, no et deixen votar. Per tant, crec que el tema del vot és especialment dolorós, i, per tant, evidentment, som els que estem totalment d'acord amb una reforma de la LOREG, perquè es permeti que els índexs de vot augmentin i que no sigui un viacrucis votar si vius fora de Catalunya.

En tercer lloc, ens preocupen també, evidentment, els temes pressupostaris. Vostès s'hi referien; la reducció de les ajudes per a alguns casals són existir o no existir, i alguns, que els hem visitat, ho sabem: estan al límit. I parlem de pocs diners, no parlem d'una quantitat astronòmica, en un moment que hi ha més catalans que surten fora, que necessiten més atenció, per tant..., i que l'Administració no dona més de si, encara que després podem parlar de les oficines i dels delegats del Govern de la Generalitat a l'estranger, que aquí, en aquest Parlament, és un debat, eh? Però vol dir que si invertim en el lloguer d'una oficina perquè hi hagi una representació del Govern de Catalunya a l'estranger, hem d'invertir en el casal de Catalunya també. Perquè, si és important aquesta delegació –que no ho nego–, el casal català és també important. I si un casal català es tanca, amb tot el «carinyo» del món sobiranista, es tanca una ambaixada de Catalunya. I, per tant, s'ha de prendre així, la cosa. I hem de parlar amb claredat de les coses; no pot ser que l'oficina es mantingui i el casal de Catalunya es tanqui; això no és possible. I això ha passat, com vostès saben. Per tant, jo penso que aquí també hem de reclamar un esforç, perquè aquesta societat civil, doncs, no té...

També, el tema de la llei, sí? Una llei de la comunitat catalana a l'exterior; vostès la reclamaven. Cal una visió integral del fenomen, i, evidentment, s'estan fent coses, unes millors (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), altres pitjors; però una llei permetria una visió integral i, per tant, abordar-ho tot a la seva justa mesura, eh? I parlant, també, els catalans que viuen fora de Catalunya i dins de l'Estat espanyol podrien tenir el seu reconeixement. Crec que és just. I, per tant, una llei d'aquestes característiques podria tenir possiblement un suport parlamentari molt ampli. I, per tant, en aquesta legislatura tan constituent estaria molt bé que els catalans a l'exterior també estiguessin en la fase constituent, i no fossin catalans a part. Per tant, jo crec que sí que hauria de ser una iniciativa política que, evidentment, li tocaria al Govern, però que trobaria acompanyament a la cambra, si el Govern prengués aquest tipus d'iniciativa política.

I un parell de coses i acabo. Primera: sí, estem preocupats per la falta d'orientació dels catalans que marxen. Marxar de qualsevol manera té conseqüències a vegades negatives. Vostès saben que hi han consellers i ministres que han recomanat anar a fer cafès a l'estranger. Per tant, quan un conseller o un ministre parla en aquests termes, ja es poden imaginar que no donen exemple de com millor, d'alguna forma, s'acompanya la gent que surt. Però, bé, tenim un nou Govern, tenim un nou conseller, tenim un nou moment, i ho hem de llegir en positiu, això. El passat, passat està, i, per tant, esperem que el nou Govern i el nou conseller agafi el tema de la colònia de catalans a l'estranger i el tracti amb la seva justa dimensió.

I acabo. Tindran el nostre suport. Han de pressionar; si no, els oblidaran. I, si pressionen, tindran el nostre suport. Per tant, és possible –és possible– que vostès, en la forma

que es mereixen aquests més de 300.000 catalans –i 700.000, si ho comptem d'una altra manera–, apareguin en el calendari polític, perquè crec que és just.

Res més i moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula el diputat Milián.

Juan Milián Querol

Sí. Gràcies, presidenta. La veritat que és un plaer trobar-nos de nou representants de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes, a partir d'ara FIEC. Agrair-vos no només la vostra compareixença, que possiblement sigui la més internacionalitzada de totes les que hem tingut en aquesta comissió, sinó també agrair-vos la feina que feu, la feina desinteressada econòmicament, i que en alguna mesura vaig tenir el plaer de conèixer la legislatura passada.

La veritat és que estic gairebé per cedir-vos el meu temps perquè heu tractat..., a mi em sap greu i em fèieu patir, perquè heu tractat molts temes en massa poc temps i es notava que faltaven coses per dir, no? A més, eren temes que són molt –molt– transversals, que afecten, doncs, moltes persones, moltes persones emigrades. De fet, d'alguna manera, potser hauríem de crear algun mecanisme per traslladar aquestes necessitats, aquests problemes que vosaltres ens expliqueu, doncs, a les altres comissions del Parlament, perquè heu parlat de temes econòmics, culturals, d'ensenyament, etcètera.

Segur que d'aquí surt alguna iniciativa parlamentària per part del Partit Popular, amb tot el que ens heu transmès. Perquè la veritat és que, per molt que torturis les estadístiques, tots sabem que l'última dècada, entre els anys 2008-2012, com deïeu, són milers i milers els catalans que han hagut de marxar de Catalunya, no pas per raons voluntàries o amoroses, no?, que es deia, sinó per qüestions econòmiques, bàsicament per manca de feina, eh? En els primers anys de la crisi econòmica, doncs, teníem un mercat laboral molt rígid i això va produir que milions de persones anessin a l'atur, i que moltes d'elles, doncs, no veiessin cap altra més possibilitat que marxar fora.

Sí que m'agradaria preguntar-vos, en aquest sentit, i sobretot per lligar-ho després amb el tema de l'assessorament, cap a quins països..., o quines són les comunitats a l'exterior que estan més necessitades, en l'actualitat, i quin hauria de ser aquest assessorament previ, perquè heu dit que hi han moltes possibilitats, però tampoc cap en concret, perquè una persona, doncs, pugui anar a veure la informació que pugui necessitar. També m'agradaria preguntar-vos quin tipus d'informació necessita un català abans de marxar, abans d'emigrar. Quines són aquestes primeres o principals necessitats.

Heu parlat també –intento anar ràpid, per cedir-vos més temps– del vot a l'exterior. Ho hem comentat moltes vegades –de fet, el senyor Montserrat m'ha renyat aquí alguna vegada i també fora de la comissió, sobre aquest tema–; és evident que no és el millor dels sistemes. Segurament altres països de la Unió Europea tenen sistemes pitjors, però fixem-nos en els millors. Però a mi m'agradaria preguntar-vos, doncs, ja que teniu més experiències –viviu en altres països–, doncs, quins sistemes, doncs..., en quins sistemes ens podem mirar, no?, per poder millorar el sistema de vot exterior espanyol.

Heu parlat de la llei de comunitats a l'exterior. És veritat, va decaure la legislatura passada. Nosaltres ens comprometem a treballar en aquesta ponència si al final arriba a la comissió. També vam treballar amb la llei d'acció exterior: vam anar a la ponència, vam presentar moltes esmenes, que, al final, doncs, no van ser acceptades. A més, jo crec que aquella llei d'acció exterior al final es va agafar més com un tema de propaganda i per donar suport a un procés polític que ja no té més recorregut, i tampoc entraré en aquest tema, perquè ja vam tenir una mica de debat l'última vegada que va venir i ja em fa una mica de mandra. Però sí que instarem el Govern de la Generalitat a desenvolupar aquells articles que són constitucionals, aquells articles que creiem que són necessaris per a ajudar les comunitats a l'exterior, perquè, home, només faltaria, no?, que es dediquin només a desenvolupar allò que és inconstitucional i s'oblidin d'allò que és constitucional, que són moltes les competències que tenen i que sembla que estigui paralitzat, aquest Govern, en aquest sentit.

El senyor Jordi Gairín ens parlava de..., ens posava la comparació amb els immigrants gallecs, que reben, si no calculo malament, cinc cops més que els catalans per

part del seu govern autònom. Potser ens ho hauríem de fer mirar, perquè en els últims anys sí que s'han multiplicat la despeses en moltes coses: s'ha multiplicat la despesa en contractació de lobbys, en viatges d'alts càrrecs, en propaganda, i, per tant, no és una qüestió de recursos econòmics, sinó que és una qüestió de prioritats polítiques del Govern de la Generalitat. Potser haurem de reclamar que les persones vagin davant, que les persones siguin la prioritat. No sé si he sentit malament..., crec que cinc mil euros per atendre els nous immigrants? Això es referia a la subvenció o...? Realment no sé si ho he sentit malament, però em sembla que la situació és bastant desesperada.

Al senyor Masquef: s'ha parlat dels 420.000 catalans a la resta d'Espanya. No els oblidarem (*l'orador riu*), o sigui, qualsevol llei, doncs, mirarem... Segurament les necessitats són molt diferents de les que estan a la resta del món.

I res més, donar-vos les gràcies, un cop més. Jo crec que aquesta ha estat una compareixença molt completa, però, com que tinc la sensació que s'han quedat moltes coses per dir, doncs, prefereixo cedir-vos el meu temps.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Per part de la CUP - Crida Constituent, la diputada Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí. Molt bona tarda. Molt breument perquè, quan et toca ser dels últims, moltes de les coses ja s'han dit i no voldria repetir, perquè prefereixo que tingueu més temps vosaltres, per fer el retorn de tot de qüestions que han sorgit. Però sí que, evidentment, agrair-vos que estigueu aquí.

Jo crec que darrere de les migracions, independentment de les causes, de les voluntats o de les raons que les expliquen, hi ha unes històries de vida que jo crec que només poden ser escoltades des de la més clara de les empaties, i, per tant, doncs, jo crec que el mínim que hem de fer cada un de nosaltres és no fer lectures partidistes dels catalans a l'exterior i, per tant, nosaltres, doncs, evidentment tampoc no ho farem.

El que sí que farem és reconèixer, doncs, que tota aquesta gent que està a l'exterior, pel motiu que sigui, actua com a xarxa d'acollida i ho fa desinteressadament. No és l'única vegada –ni serà l'última– que la societat, eh?, fa allò que d'altres haurien de fer, i això passa, doncs, en molts àmbits i, en aquest sentit, la societat catalana és molt rica en aquestes expressions. Deu ser que no tenim estat propi i això ens ha fet desplegar una mena d'instint de reacció davant de moltes situacions. I, en tot cas, doncs, un reconeixement també per aquesta feina, i que sovint també m'atreviria a dir que deu ser molt més càlida la vostra acollida que la que a vegades pot donar la fredor de les administracions, que desgraciadament també és així, perquè vosaltres heu viscut una història de vida que només sent viscuda pot empatitzar també amb altres històries de vida, segurament.

Però, més enllà d'aquesta breu introducció que no volia desaprofitar per fer, jo sí que us plantejaria dues coses molt concretes, i per anar al terreny d'això, de la concreció i que pugui ser útil, perquè els mítings que us puguem fer aquí, em sembla que quan marxeu cap als vostres respectius llocs de residència, no ho seran massa, i, per tant, anant a la concreció. Clar, tot el que vivim aquí a l'interior es replica a l'exterior; per tant, evidentment, podríem parlar de tot un paquet de coses, no?

Sí que seria interessant –demano– elaborar una sessió de treball conjunta entre vosaltres, els grups parlamentaris i el Govern, perquè aquí vosaltres fèieu tot de plantejaments, de preguntes, de si s'havien desplegat determinades iniciatives, de quin era el treball que s'estava fent des del Govern, per exemple: s'està publicitant prou aquest registre de catalans a l'exterior? Quines podrien ser les fórmules d'ajuda des de la Conselleria d'Ensenyament pel tema de..., no?, la no-pèrdua del vincle amb la llengua catalana, aquest Pla de mobilitat, que tenim dubtes de si existeix, s'aplica o no. I, per tant, si podria ser d'utilitat una sessió de treball conjunta. Això d'una banda.

I de l'altra, també, ja en el terreny concret de la llei catalana, és a dir, aposteu més per un instrument legislatiu que aglutini totes les eventuais necessitats que poguessin existir o que es treballi més en una línia d'anar, no?, a cada porta de cada competència per a cada qüestió concreta?

I en tercer lloc, i també per acabar-ho d'arrodonir, jo no sé si ara el més oportú seria que cada grup comencés a interpretar les vostres necessitats a la seva manera, i comencéssim a assistir a un reguitzell de propostes i de mocions que podrien anar en un sentit divergent, o l'emplaçament que faríeu vosaltres seria un altre i de dir, doncs, potser, no?, planifiquem quina seria la calendarització de treball, veiem si aquesta sessió de treball conjunta podria ser oportuna, concretament iniciatives, concretament els instruments que les podrien desplegar i, després, independentment del suport que donin o no donin els diferents grups, però, intentar que a partir d'aquí no hi hagi una dispersió, que –hi insisteixo– jo crec que el pitjor favor que podríem fer és llegir en clau partidista una realitat de país que és prou diversa.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Gabriel. Per part del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, el seu portaveu, el senyor Sendra.

Jordi-Miquel Sendra Vellvé

Gràcies, presidenta. En primer lloc, evidentment, agrair la compareixença d'aquests cinc interlocutors que tenim en el món; reconèixer, sense cap tipus de dubte, la tasca que vostès i totes les entitats a l'exterior fan en defensa de les comunitats catalanes al món; també per preservar..., no sols en defensa de les comunitats, sinó per preservar la llengua i la cultura catalanes. Encoratjar-los a continuar-la fent, evidentment.

Jo crec... He escoltat molt atentament..., ja havíem tingut una reunió prèvia, coneixíem més o menys quina és la situació, no? Jo crec que de sempre..., i tenint en compte la manca de competències en tema exterior, el Govern de Catalunya ha donat suport a les comunitats amb la intenció de donar resposta a les demandes d'aquesta Catalunya exterior.

I ho reitero, tot i que..., és evident que tenim les competències que tenim, no?, en aquest sentit, doncs, sí que s'ha avançat en moltes coses: la inclusió dels catalans a l'exterior al procés participatiu del 9 de novembre, amb totes les complicacions que això suposa; la inclusió d'un nou eix dedicat al fet emigratori en el Pla de ciutadania i de les migracions; la participació activa de les comunitats en el portal MónCat; foment de la qualitat de l'ensenyament de la llengua catalana, inclús als infants joves a la campanya «L'estiu és teu!».

I jo voldria explicar-los una mica quina és la voluntat, què tenim entre mans, què volem fer. I els parla un diputat que dóna suport..., el seu grup parlamentari, juntament amb un altre grup parlamentari, dóna suport al Govern de la Generalitat, no? Vostès manifestaven la preocupació pels pagaments de les subvencions. És evident que..., i vostès ho han admès en aquest sentit, no?, malgrat la crisi, i malgrat l'escanyament econòmic progressiu que ha anat patint el Govern, s'ha mantingut sempre la convocatòria de subvencions i les votacions pressupostàries pertinents. És veritat que va decreixer i ara torna a recuperar el nivell de les millors èpoques; és veritat que vam arribar a 600.000 euros, quasi tocant fons; tornem a estar a 1 milió d'euros. Em consta que s'està fent –vostès mateixos ho han dit– el pagament de les subvencions del 2015; la intenció és pagar-les al més aviat possible.

En el tema de la llei de la comunitat catalana a l'exterior, és evident que va decaure, no es va poder tramitar en acabar-se la legislatura, i el nostre compromís és el reingrés a tràmit d'aquesta llei. I el reingrés a tràmit d'aquesta llei, perquè sigui aprovada aquesta legislatura, i, a més a més, per incloure-hi també el reconeixement, no tan sols de les entitats catalanes a l'exterior, sinó dels ciutadans individuals. Qualsevol ciutadà de Catalunya... La nostra pretensió..., i els reconec que no és fàcil, i no serà fàcil aconseguir-ho, és que qualsevol ciutadà que visqui a Madrid o a Caracas tingui els mateixos drets que qualsevol ciutadà que visqui a Barcelona, a Tarragona o a Castelldefels.

Una reivindicació històrica, que és el Registre de catalans, és cert..., el Registre de catalans residents a l'exterior, és cert que cal una campanya, que es preveu, una campanya de comunicació sobre l'existència d'aquest registre. Tenim 4.500 persones registrades i n'hem de tenir moltes més. Jo no sé si el topall és 20.000, però jo crec que val la pena fer aquesta campanya per incentivar el registre en aquest..., per incentivar que les persones es registrin.

També incentivar i potenciar al màxim el Pla de foment de la qualitat de l'ensenyament del català a l'exterior. També desenvolupar del tot el portal d'atenció integrant a les migracions dels catalans, el MónCat. El suport a la sortida, a l'estada i al possible retorn.

Sí que és veritat que les delegacions del Govern a l'exterior també han assumit una funció de suport a l'arribada i integració, però és veritat que les delegacions de Catalunya a l'exterior són ben poques. No tenim delegacions en tots i cadascun dels països –ja m'ho sentirien, si les tinguéssim. I també és veritat que s'ha donat des del Govern el suport a les comunitats perquè també facin una mica aquesta tasca de suport a l'arribada i a l'estada, no?, ja que aquests punts estan inclosos en les subvencions que s'atorguen i que es donen.

Finalment, el Govern està treballant en el disseny d'un pla d'actuació per impulsar el vot electrònic des de l'exterior per a les properes eleccions al Parlament de Catalunya. Ho repeteixo: el Govern treballa en el disseny d'un pla d'actuació per impulsar el vot electrònic des de l'exterior per a les properes eleccions al Parlament de Catalunya. Hi ha el compromís absolut, la voluntat clara, de tot el Govern, de manera transversal, per mirar de cobrir tots els aspectes que vostès han explicat i han plantejat, per fer-ho realitat. I ho reitero: per a les properes eleccions al Parlament de Catalunya.

Jo he escoltat crítiques. És evident. Vostès tenen tot el dret de fer-les, jo els les accepto, no potser d'altra manera; però que els quedi clar, que en no tinguin cap dubte que, amb les competències que Catalunya té, s'ha fet, es fa una feina extraordinària. Insuficient? Certament –certament. Per això volem tenir-les totes, les competències. Per això sabem que només hi ha una manera de tenir-les totes. Jo crec que vostès també saben quina és aquesta manera. Nosaltres la sabem i la farem efectiva. I, mentrestant, fins que això no sigui possible, no tinguin cap dubte que no els oblidarem, no tinguin cap ni un dels dubtes que vostès continuaran sent un dels pals de paller de l'acció de Govern: la protecció i el suport a les comunitats a l'exterior.

Els vull tornar a agrair la seva presència i els vull tornar a encoratjar a continuar fent aquesta feina que és tan important per al país.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Tenen la paraula els compareixents per un temps de quinze minuts.

Antoni Montserrat Moliner

Contestaré algunes de les qüestions. La senyora Beltrán ens demanava exactament què és el que entenem per una entitat catalana de l'exterior.

Bé, nosaltres entenem que en una entitat catalana de l'exterior hi ha de tenir cabuda l'independentista, el no independentista, el del Barça, el de l'Espanyol, el de dretes, el d'esquerres, el laic, el cristià... Entenem que totes les persones hi han de tenir cabuda i, en conseqüència, entenem que les entitats catalanes a l'exterior de la nostra federació han de ser apartidistes, amb el benentès que «apartidista» no vol dir «neutral». Hi ha moments en els quals és difícil ser neutral, eh? I, en conseqüència, a vegades també busques la col·laboració d'aquells que realment hi són i que poden donar-te suport i ajuda per a una determinada causa.

Quan va haver-hi la campanya per la inscripció del vot –inscriure's al CERA per poder votar el 27-S–, nosaltres vam analitzar amb qui podíem col·laborar d'una manera activa per poder fer una campanya en favor del vot i de la inscripció, bé, que donés resultat. Evidentment, és que el panorama que tens a l'exterior no és allò de multitud de protagonistes. Tens les ANC –vostè les ha mencionat–, les assemblees nacionals catalanes a l'exterior, que són una realitat operativa, que treballen i que, en un moment determinat, per un tema com és el del vot, pots establir-hi una aliança pel tema de promoure la inscripció.

Tens les penyes del Barça. El problema és que les penyes del Barça, la majoria, estan més compostes per gent que no és catalana que no pas per gent catalana; és un petit problema. Tens les penyes de l'Espanyol, però és que només n'hi ha dues a l'exterior. Tens, després, colles castelleres, etcètera; però, bé, tu estableixes a l'exterior les aliances que pots, amb qui pots, de manera operativa.

I, bé, i és exactament el que hem fet i el que continuarem fent en la mesura del possible.

Vostè ens deia també que a nivell de les nostres webs –i suposo que es referia a Facebook– reflectíem molt activitats de les ANC i menys activitat, potser, de societat civil catalana, però és que tampoc n'hi ha tantes, eh? I jo què vol que li digui? A l'exterior, eh?, no dic aquí. En conseqüència, doncs, si en algun moment n'hi ha..., doncs..., i,

a més, sí que n'hem reflectit, eh? Una activitat a Washington, recordo que la vam reflectir en el nostre Facebook.

Després ens preguntava, crec que era la senyora..., bé..., vostè, però també la senyora Gabriel, sobre el tema de la llei de comunitat catalana de l'exterior, i la senyora Gabriel feia una reflexió que em sembla molt oportuna: «És que la llei de comunitat catalana de l'exterior ho ha de recollir tot, tot, tot?» No necessàriament. Nosaltres vam fer, en un moment determinat, una ofensiva molt forta perquè la LEC, la Llei d'educació de Catalunya, reconegués la realitat de l'ensenyament a l'exterior, de l'existència de les comunitats infantils, i reconegués, en el marc de la LEC, doncs, que hi havia unes necessitats didàctiques i unes necessitats a atendre. No ens en vam sortir de cap de les maneres. Bé, què hi farem? Vull dir, vam fer dues temptatives i no va haver-hi manera humana d'aconseguir que ens fessin el més mínim cas, ni el Departament d'Ensenyament ni en aquest Parlament.

Però jo crec que la llei de comunitat catalana ha de reconèixer tota una sèrie de coses, però que no podem prescindir, efectivament, que en certes lleis sectorials molt determinades s'introdueixi també, diguem-ne, el factor comunitats catalanes de l'exterior; crec que és important.

Ens deia que com podíem concretar el tema de l'ensenyament del català –ens ho deia el senyor Pedret, crec recordar. A veure, sobre el tema de l'ensenyament de la llengua catalana, vostès saben que l'Administració espanyola ha creat el que es diuen les ALCES, no?, les Agrupaciones de Lengua y Cultura Españolas, que depenen de les ambaixades i que són les que tenen com a missió garantir l'ensenyament del castellà a totes les comunitats hispanoparlants a l'exterior. Dic «hispanoparlants» perquè també es facilita, en segons quins països i sobre la base d'acords, doncs, la incorporació d'alumnes llatinoamericans. Aleshores, les ALCES –bé, que ara també pateixen el que pateixen, perquè també hi ha reducció del nombre de professors, etcètera– són un model possible, i l'única cosa que nosaltres hem proposat..., diverses vegades des de l'any 91, és que la Generalitat fes exactament el mateix que va fer la Xunta de Galícia l'any 91. O sigui, no parlem d'una cosa d'ahir. La Xunta de Galícia, l'any 91, sota el senyor Manuel Fraga, va signar un acord amb el Ministerio de Educación y Ciencia, temps del senyor Felipe González, pel qual les Agrupaciones de Lengua y Cultura Españolas garantien, allà on hi hagués demanda, l'ensenyament del gallec. Aquesta demanda era, sobretot, a Buenos Aires i a Montevideo.

És un model possible. És a dir, el Departament d'Ensenyament podria perfectament instar... Ja sé que ara no és el millor moment per a grans col·laboracions, però, bé, en teoria el model és vàlid. És a dir, es podria perfectament instar el Ministerio de Educación y Ciencia i les seves ALCES allà on hi ha demanda... –hi insisteixo, allà on hi hagi demanda. Nosaltres no volem inventar demanda, diem «allà on n'hi hagi», que existeixi un acord entre les ALCES i les autoritats catalanes per dotar de professorat de català. És una de les alternatives possibles.

L'altra, lògicament, és donar suport a la multitud d'experiències didàctiques que s'estan creant a tot arreu per a l'ensenyament del català a les comunitats infantils: a Londres s'ha creat l'escola catalana de Londres; a Berlín s'ha creat Catalanets e.V. Bé, després potser el Jordi ho pot detallar una mica, però hi ha una quantitat enorme d'iniciatives que s'estan generant a tot arreu.

També ens han preguntat sobre el tema dels 700.000. Bé, a part de la gràcia que et fa que, quan tu passeges per Brussel·les i arribes a una plaça, sentis un grup de persones, magrebins, parlant en perfecte català entre ells –a banda d'això–, és també una realitat evident que moltes persones que deixen Catalunya, d'origen equatorià o d'origen peruà, etcètera, per una qüestió de..., jo diria d'eficàcia, tu quan arribes a Luxemburg pots anar a veure la Asociación de Amistad Luxemburgo-Ecuador o pots anar a veure el Centre Català de Luxemburg. Bé, molta gent opta per anar a veure el Centre Català de Luxemburg. És normal, eh? Vull dir... I això passa a la majoria de països i no hi ha cap problema, és a dir, nosaltres..., i crec que la majoria de centres, atenem amb molt de gust qualsevol persona, sigui de l'origen que sigui, i amb això és que no hi ha absolutament el més mínim problema, no?

Sobre el tema de l'acollida, les necessitats i com fer l'orientació. Bé, aquí l'orientació, a vegades... S'han d'explicar les coses bé. Perdonin que torni a posar l'exemple de Luxemburg, no? A Luxemburg, com vostès saben, el salari mínim és el més alt d'Eu-

ropa; són 1.968 euros. És clar, tu li dius a algú: «Salari mínim a Luxemburg: 1.968 euros.» La gent flipa, no? Però li dius: «Llindar de la pobresa a Luxemburg: 1.639 euros.» Si no li dius la segona part, la primera és una informació falsa. I aquest és, una mica, el tipus d'informació que s'ha de donar i que moltes vegades no es dóna. Has de donar-la completa: si no la dones completa és, evidentment, quan incites la gent a un viatge de fracàs. I això passa massa vegades.

Aleshores, entenem que MónCat dóna aquesta informació bastant bé i MónCat té una bona relació amb els casals catalans; perquè, si la persona entra a MónCat, s'hi registra, demana una entrevista..., aleshores, el sistema automàticament la deriva cap al casal català corresponent i, aleshores, es fa una entrevista, es programa una entrevista en el país o abans d'arribar. Bé, nosaltres entenem, de totes maneres, que això cal reforçar-ho aquí, hi insisteixo. Aquí ja hi ha bones estructures, que es fa..., el Centre Europa Jove, ho repeteixo, el CIAJ, Comissions, UGT..., que fan una orientació, però jo crec que ja..., és que la coordinació entre aquestes entitats no és del tot bona.

Sí que es va fer una experiència estupenda a finals de 2014, que vam tenir la possibilitat de participar-hi el Dani Gimeno, de la Generalitat, i jo mateix, que va ser que la Direcció General d'Immigració va fer uns cursos de reciclatge per als tècnics en acollida de migració, per reciclar-los a l'orientació cap a la immigració, per la senzilla raó que se'ls estava reduint molt la càrrega de feina, no? I, aleshores, una forma, diguem-ne, d'utilitzar d'una manera coherent els recursos va ser intentar fer aquests cursos de formació adreçats als tècnics d'immigració de consells comarcals, d'ajuntaments, etcètera.

Això va ser a finals de 2014, no?, i se'n van fer..., d'aquests cursos se'n van fer quatre: a Barcelona, a Lleida, a Girona i a Amposta, crec recordar. En van ser quatre. Bé, és una experiència que jo crec que és positiva, però que caldria repetir, perquè des de 2014 tampoc jo no he tingut més notícies de tota aquesta posada en marxa d'aquest sistema de reciclatge de tècnics d'immigració, però crec que era una bona cosa.

I abans de deixar la paraula als meus companys..., bé, la proposta que feia la senyora Gabriel de la sessió de treball conjunta entre el Govern, el Parlament i la FIEC, jo només li puc dir un «sí» entusiasta i sense cap mena de reserva. Jo crec que seria interessantíssim perquè, com vostè ha pogut observar, hi ha tota una sèrie de lleis i de normes aprovades a l'anterior legislatura que, en aquests moments, som incapaços de dir si estan en vigor o no. I, la veritat, és una situació una mica incòmoda: si està en vigor el Pla de mobilitat; com s'està aplicant el Pla d'acció exterior; si s'està aplicant i en quina manera la Llei d'acció exterior. Pel que es refereix a nosaltres, eh?, als catalans de l'exterior; no entro en altres temes. Bé, a nosaltres, realment, ens agradaria saber-ho.

I respecte del tema del Registre, quin ha de ser el topall. Bé, a veure, en el tema del Registre jo crec que és o blanc o negre, eh? El Registre es va concebre com un instrument estadístic per conèixer millor les necessitats i les característiques dels catalans de l'exterior. Si és això, un instrument estadístic de coneixement, bé, 4.500 o 5.000 censats, segurament, és una bona mostra i no fa falta massa més. Ara, si el que es vol és convertir aquest registre en una alternativa al CERA, el Censo electoral de residents ausentes..., home, amb 4.500 no anem enlloc. Vull dir..., o n'hi ha 150.000 o 200.000 censats o això no va absolutament enlloc.

I, en conseqüència, aleshores, el que no es pot fer, entenc, és fer com es va fer en la primera fase del Registre; és a dir, el Govern va fer tota una sèrie de publicitat en mitjans digitals i va sortir una compareixença a la tele, però tota la *carga de la prueba*, tot el pes de la feina perquè la gent se censés, com sempre, va ser per a nosaltres, o sigui, per a les entitats catalanes de l'exterior. Mou-te tu perquè la gent es vagi a censar..., perquè aquesta va ser la qüestió. És clar, nosaltres..., no és el mateix que jo vagi als catalans que viuen a Luxemburg i els digui «t'hauries de censar en el registre tal» que rebre una carta de la Generalitat en què t'expliquin de què va aquest cens, etcètera. Home, em sembla que tots som conscients que hi ha una profunda diferència i que, segurament, l'èxit, per molt que la gent em conegui i tal, doncs, que *va a ser que no*, necessàriament, no?

I, aleshores, aquí hi han hagut, segurament, doncs... Bé, hi insisteixo, jo penso que el Govern de Catalunya ha de saber què és el que vol que sigui el Registre de catalans i catalanes de l'exterior quan sigui gran; vull dir..., i jo, en aquests moments, la veritat és que no n'estic del tot segur. Si és una alternativa al cens electoral, hem d'anar en una direcció. Si és un instrument estadístic de coneixement, doncs, estem bé, potser, on estem.

I..., no sé si hi havia alguna altra cosa que volia jo contestar abans de deixar la paraula als meus companys. Bé, una cosa que algú ha comentat sobre el perfil. A veure, aquí s'ha parlat durant molts anys, a Catalunya i a les televisions i tal, de la joventut que emigra. Sí però no, eh?, vull dir, menors de trenta-cinc anys són el 46 per cent, majors de 35 anys són el 54 per cent; és a dir, que el perfil jove, sí però no. És a dir, la meitat correspondria a aquest perfil jove i l'altra meitat correspon a un perfil d'una edat superior i amb una..., bé, també depèn d'on posin vostès el llindar de la joventut, que amb això, aquí, ens poden donar una alegria a molta gent, no?; però, deixant de banda això, entenc que estem, realment, amb un tipus de migració que, encara que sigui més mediàtic i tingui més glamur dir que és juvenil, és que no ho és; ho és a la meitat.

I una altra cosa que també, potser, cal acabar és que en el tema d'on emigrem els catalans haig de dir que som molt poc originals; els catalans som molt avorrits als llocs on emigrem. Emigrem al Regne Unit, a Suïssa, a Bèlgica, a Alemanya; vull dir-los que són els destins generals d'emigració. Evidentment que hi ha, en els darrers anys, nous destins d'emigració –Dubai, els Emirats Àrabs, la Xina, Japó–, però que són minoritaris, eh?, continuen sent minoritaris. Els grans destins d'emigració dels catalans i dels espanyols –perquè no és diferent el comportament en això– són els de sempre: Alemanya, Regne Unit, Suïssa, Bèlgica, etcètera. En això no hem canviat massa.

Jordi Gairín Fosas

Sí, jo voldria contestar al senyor Pedret, del PSC, que ha fet referència a les classes de català dels nens. Doncs, abans, per la manca de temps, m'ha faltat, potser, explicar coses que s'estan fent de cara a això, no?

Hi ha..., no ho sé..., fa dues setmanes que vam fer una trobada de professors de català de nens a Luxemburg, amb el suport de la Direcció General de Política Lingüística –aprofito per agrair a l'Ester Franquesa que ens enviés la Rosa Maria Fernández Pi i l'Elena Blaya a donar-nos aquesta formació–, en la qual van participar professors de..., professores, bàsicament, de català de diferents països –de Suïssa, d'Alemanya, de Bruselles, de Luxemburg–, en la qual es va debatre, doncs, això, coses, activitats que es podrien fer per a aquests nens, no? I d'idees n'hi van haver moltes.

També, doncs, per exemple, hi ha en funcionament dues plataformes, que són els «Patufets al món» i «Quan el català és minoria», que fan..., doncs, han creat un curs de llengua per a nens a Internet, amb el suport del Parla.cat, que és l'eina de Política Lingüística, que, bé, el gestionen elles i sembla que va força bé, no?, que és «De cap a cap» el..., el d'allò.

Una de les altres coses que s'estan fent per als nens de fora, pel català, és que amb el Dani estem intentant portar..., posar en funcionament unes colònies per a nens, aquí, a Catalunya, però que en lloc d'ensenyar, com aquí es fa, doncs, esports i anglès, doncs, que es faci esports i català per als nens de fora. Ara ho hem..., està en fase d'inscripció, esperem que s'hi apuntin molts nens; de moment, no sé si en tenim gaires, però, bé, són coses que s'estan fent.

Llavors, també voldria contestar a l'Anna Gabriel sobre el fet del grup de treball, i dir-vos que el «grup de treball», entre cometes, ja existeix, que és el Consell de les Comunitats Catalanes a l'Exterior, que ens reunim un cop l'any, si ens reunim; que estaria bé que ens enviessin representants, perquè molts dels partits que estan aquí presents no ens han enviat mai cap representant i, llavors, estaria bé que..., a la propera reunió comptar amb la presència de tots els grups parlamentaris.

I cedeixo ja la paraula a l'Albert.

(La presidenta dona la paraula a Albert Masquef Nogués.)

Albert Masquef Nogués

Bé. Jo, dos o tres petits aclariments. Quan he dit que no som reconeguts o que estem fora..., a veure, personalment, o sigui, el que són les entitats catalanes tenim perfecte reconeixement per part del Govern, i nosaltres estem dins la Secretaria d'Afers Exteriors exactament igual que estan les altres comunitats, casals, de la resta del món.

Contestar un parell de coses a la diputada de Ciutadans, per aclarir, només. És a dir, nosaltres, el Cercle Català de Madrid –contesto com a Cercle Català de Madrid–, sempre diem que nosaltres volem reflectir la pluralitat de la societat catalana. I llavors, al mes de maig, juny, des del Cercle Català de Madrid es van convidar tots els grups par-

lamentaris del Parlament de Catalunya que volguessin vindre a exposar les seves idees a Madrid i, lamentablement, va vindre en Jordi Turull. Ningú més. Ho van rebre tots, eh? Ho dic per la pluralitat.

Després, també aclarir que la setmana passada, al Cercle Català de Madrid, l'acte que va fer Societat Civil Catalana, a Madrid, es va fer a la nostra seu. Que no treu que una setmana abans, amb l'ANC, aquest president del Cercle va estar amb l'ANC al Parlament de Madrid. És a dir, al Cercle, qualsevol grup polític, societat, entitat que vulgui anar a Madrid a fer alguna cosa té un espai a la plaça Espanya. I això que quedi clar. El Cercle Català de Madrid és totalment i absolutament plural. Però el que diu el Toni: cadascú pensa com vol. Però l'entitat, com a tal, que sàpiguen tots els grups que, si volen anar a Madrid a fer qualsevol activitat, el Cercle està a la seva disposició.

I, després, moltes gràcies per les diferents intervencions que han dit que se'n recordaran dels catalans que estem dins de la resta de l'Estat espanyol i que ens agradaria, doncs, tindre un reconeixement com a catalans.

Res més. Moltes gràcies.

(La presidenta dóna la paraula a Xavier Tudela Penya.)

Xavier Tudela Penya

Bé, encara em queden bastants coses –o algunes coses– per respondre, però, com que tenim molt poc temps, el que voldríem fer ara, ja per acabar la nostra compareixença, és agrair molt sincerament a la senyora Beltrán, al senyor Pedret, al senyor Nuet, a la senyora Gabriel, al senyor Milián i al senyor Sendra les seves amables paraules envers la nostra feina.

De tant en tant és bo que algú et doni un copet a l'esquena per dir, doncs, «aneu en bona direcció; estem tots junts; treballem plegats per construir una societat millor en la qual tothom tingui les seves oportunitats i en la qual tothom pugui explicar-se lliurement», com molt bé deia l'Albert Masquef. I ho podem extrapolar al conjunt d'entitats que formen la Federació Internacional d'Entitats Catalanes; som una federació que agrupa sensibilitats diferents, però que, per sobre de tot, està el respecte mutu envers les idees de cadascú.

Per tant, amb nosaltres no trobaran més –sempre– que persones disposades a treballar per construir una societat millor en la qual, ho repeteixo, tothom tingui les seves oportunitats.

I voldria acabar amb una cosa molt senzilla que pot resumir bastant bé el conjunt o una part del conjunt dels comentaris que hem fet avui aquí, i és que jo no sé si vostès..., bé, segur que vostès ho recorden: fa molts anys –molts anys, molts anys– hi va haver un govern a Catalunya en el qual es va iniciar una campanya publicitària que deia «Som 6 milions». Amb el pas dels anys en som 7 i mig, aproximadament, no? Doncs, mirin, jo els..., la FIEC els proposaria a vostès, perquè sempre ho tinguin present en la seva activitat legislativa, no solament en la llei específica, sinó en el conjunt de l'activitat legislativa, que Catalunya som 8 milions. És a dir, 7 milions i mig que viuen a l'interior de Catalunya, i des que, finalment, en l'Estatut actual –perquè en el primer no hi era reconeguda, la condició política de català–, doncs, hi ha aproximadament mig milió de persones que viuen fora de Catalunya però que tenen la condició política de catalans –aproximadament, no?

Per tant, si, en lloc de pensar en 7 milions i mig, pensem en 8 milions, amb aquesta última franja de mig milió amb unes característiques especials, jo crec que trobarem el desllorigador que ens permetrà a tots plegats beneficiar-nos mútuament del treball conjunt i complementari entre entitats públiques i entitats de la societat civil, que és el que fa progressar qualsevol país, el nostre inclòs.

Moltes gràcies.

La presidenta

Doncs, moltes gràcies als compareixents. Gràcies, també, a tots els grups.

I aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a les cinc de la tarda i deu minuts.